

Oko MAGAZÍN

číslo 9 . březen 2017 . zdarma

„Je lepší položit otázku a vypadat hloupě pět minut, než se vůbec nezeptat a být hloupý celý život.“
Konfucius (551 př. n. l. - 479 př. n. l.), čínský filozof, sociální politik a státník

Fakta • Reportáže • Kultura • Sport • Názory • Komentáře • Příroda • Historie • Rozhovory

Rozsudek jménem republiky

... a odsuzuje se k úhrnému odnětí svobody v trvání čtyř let.

str. 2

Změny v mateřských školách

Povinné předškolní vzdělávání a neustálé hodnocení dětí.

str. 6

Respekt v základní škole

... byly to neskutečné galeje, děti neměly žádné nápady ...

str. 6 - 7

Úspěšný sebevědomý senior

Fotoreportáž z uskutečněného a zdařilého kurzu radním navzdory.

str. 11

Neskutečné zelené pokrytectví

Komentář k článku „Rok 2017 - rok Charty 77“ od Otevřeného Újezda.

str. 14

4	Oko uvádí na pravou míru
5	Z radnice a zastupitelstva
6-10	Školství a vzdělávání
10-11	Sebevědomý senior
12-13	Chovatelé
14	Komentáře

15	Skautské putování
16	Alternativy a varianty
17	Záhady, tajemno a víra
17	Udržitelný rozvoj lesa
18-19	Veřejný prostor
20	OKO Újezda

SOUSEDSKÉ VYDÍRÁNÍ ANEB OKO ZASAHUJE

Vzpomínáte si ještě na článek otištěný v č. 5 o sousedských vztazích, které se změnily na vztah oběti a zločince? Tehdy se součástí kauzy stal v roli svědka náš šéfredaktor a svým investigativním přístupem spustil řetězec událostí, které po roce vyústily v dobrou zprávu.

Soud se zabýval rozsáhlou trestnou činností (zkoumal celkem 52 skutků) obohacení a uvádění v omyl se značnou škodou, pohrůžkou násilí a jiné těžké újmy, čímž obžalovaný spáchal zločin podvodu a přečin vydírání a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let a k náhradě škody ve výši 721.000,- (jde o částku, kterou se podařilo prokázat).

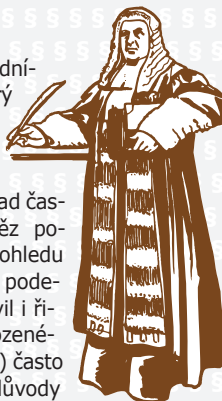
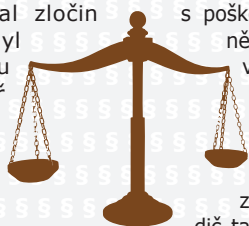
Svědecká výpověď

Korunním svědkem, díky kterému mohl dojít k usvědčení zločince, se stal šéfredaktor P. Duchek, neboť jak soud uvedl ve svém rozsudku, v jeho výpovědi popisující dějové události neshledal žádnou pochybnost, výpověď nebyla obhajobou, žádným důkazním zdrojem zpochybněna, a proto z ní soud vycházel při precizaci popisu

skutkových zjištění. Možná si vzpomenete, že jsme tehdy otiskli část přesného sledu událostí. To, čeho byl p. Duchek svědkem, si totiž okamžitě zaznamenával a dával do časové osy. Jeho výpověď tak byla od samého počátku (policie, kriminálka) až do konce (soud) stále konzistentní, přesná a nepochybnitelná.

Soudní líčení

Redakce OKA se účastnila i soudního líčení. Bankovní úředník, který s poškozeným v minulosti několikrát realizoval výběr peněz, sice naznačil jisté podiviny nad častým vybíráním peněz poškozeného, ale z pohledu banky nešlo o nic podezřelého. Podobně mluvil i řidič taxislužby, který poškozeného a obžalovaného (odsouzeného) často vozil k bance, ale nezabýval se důvody takových opakovaných cest. Největším překvapením byl majitel nemovitosti, kde žil obžalovaný, dnes odsouzený, když prohlásil, že obžalovaný se mu do nemovitosti „naboural“ a nechtěl s obžalovaným být jakkoliv spojován. Další v nemovitosti načerno bydlící občan odmítl zase zcela vypovídat.

Konec napětí

Po doručení rozsudku poškozený zcela pochopitelně neskrýval radost a vděčnost a napsal panu šéfredaktorovi děkovný vzkaz, přinesl dárky a v záplavě radosti i úlevy dal redakci k dispozici rozsudek. Redakce se však rozhodla udržet identitu poškozeného naprosto v anonymitě.

Redakce

Poškozenému nyní přejeme konečně klidný život a občanům, aby se s něčím podobným nikdy nepotkali.

Komentář

A na závěr přece jen jedna poznámka. Trestná činnost mohla skončit dříve, pokud by si řidič taxislužby více všimal, pokud by bankovní úředník nebyl jen chladný zaměstnanec, o dalších sousedech poškozeného ani nemluvě. Je to bohužel trend doby, být lhostejný ke svému okolí a nevnímat si. Ale v takové míře už je to špatně. A nejhorší je, že když někdo poukáže na nějaký nešvar, bývá reakce okolí často nepochopitelná – je označen za narušitele, často i škůdce zavedených pořádků.

Jiří Lameš

Komentář redakce

Obdobně nepochopitelná (až hloupá) reakce přišla i od některých politiků a občanů na projekt „Sebevědomý senior“. Zbytečným vrcholem pak byl názor radního Jeníčka v ÚZ/7-8/2016, že: „Spolek OKO plný politiků a kandidátů nás přesvědčuje, že senioři v Újezdě bez sebebrany nepřežijí již ani den (5 příspěvků v listárně ÚZ) a OKO to nedělá jen pro hlasy v dalších volbách.“

Možná, kdyby pan radní nelhal i sám sobě, musel by veřejnosti přiznat, že projekt, který v radě MČ a na zastupitelstvu MČ odmítl podpořit, obsahoval více osvětových témat zaměřených nejen na fyzickou obranu, ale i na prevenci, nevládnost a lhostejnost. Toto si mohl pan radní (a další) před každým jednáním v materiálech pro radu a zastupitelstvo jasně načíst. Nicméně navzdory nejen panu radnímu se projekt uskutečnil.

Jak tento příklad, tak i uvedená kauza v článku o trestné činnosti dokládá, že Oko nepoukazuje jenom na nešvary, ale i koná.

inzerce

PRVNÍ CUKRÁŘSKÁ s.r.o.

**Cukrárna
U Berušky**

tel.: 774 94 94 96

Staroklánovická 470

Praha 9 - Újezd nad Lesy

www.cukrarnauberusky.cz

Specializace na tradiční
výrobu domácích zákusků, dortů
a chlebičků z pravých, kvalitních surovin.

JARNÍ OSVĚŽENÍ:

- ledová tříšť

- domácí točená zmrzlina z čerstvého ovoce

Milí čtenáři,

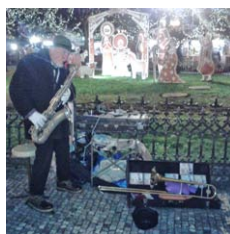
v uplynulém čtvrt roce se toho opět odehrálo více, než by pojmul náš čtvrtletník a co bychom rádi zveřejnili. Přesto je mi ctí poděkovat občanům, kteří se nám ozvali na výzvu ke spolupráci, občanům, kteří se rozhodli nemlčet a pomohli s jeho obsahovou náplní. Samozřejmě další jsou stále vítáni. Máte-li chuť, ozvěte se nám. Nejsme uzavřený spolek, jenom často bojujeme s nedostatkem času.

Tentokrát se v úvodníku s Vámi podělím o pár zážitků formou malého přehledu a začnu jednou věcí, k Újezdu nad Lesy jakoby nepatřící.

Krátce před vydáním zastihla hudební svět smutná zpráva. Do hudebního nebe odešel Charles Edward Anderson „Chuck“ Berry – otec rock 'n' rollu. Přišlo mi to líto. Skladby jako Johnny B. Goode, Maybellene a Sweet

Little Sixteen změnilly svět a ovlivnily nejen můj život. A přestože Chuck nebyl zrovna nějaký svatoušek, něco přesahující tu po něm zůstalo. Už Konfusius říkal: „Když jsi přišel na svět, plakal jsi a všichni se radovali. Žij tak, aby všichni plakali, až budeš svět opouštět.“ Něco na tom bude. Stále totiž přemýšlím nad naším zastupitelstvem, nad některými kolegy a jejich názory, které ochotně mění jak korouhvička ve větru. Až přijde jejich čas, ukápně alespoň jedna slza?

Na Vánoce jsem na Staroměstském náměstí poslouchal starého hudebníka, který zpíval a hrál na saxofon za doprovodu hudby ze záznamového zařízení, jakoby mu bylo 20. Nevím, jestli hrál jenom pro peníze, ale rozdával radost, přestože měl občas dost prořízlý jazyček a leccos komentoval. I jeho mi bylo potěšením zažít a slyšet.

Po Vánocích jsem šel nakupovat do Alberta na Rohožníku a chtělo se mi zvratet. Kasino v novém si zjevně vede dobře a my se máme díky panu Slezákovi, Roušarovi, Merglovi a pí Čechové opravdu čím chlubit. Viva Las Vegas nad Lesy!

V letošní zimě mi opravdu byla občas zima. Sněhu tak akorát, dalo se

i vyrazit na běžky, bruslilo se - jen smutná událost na Blatovském rybníku a pomatené rozhodnutí o kropení a zame-

tání rybníku technikou úřadu na pokyn pana Roušara (jak jsme se dočetli v ÚZ) pokazily zážitky z ještě přijatelného mrazivého sevření. Trochu jako sisyfovská práce bylo spolu s občany apelování na odpovědná místa, aby nová víka kanálů na Starokolínské byla pořádně usazena a nedocházelo po každém přejetí auta k nesnesitelným, kovovým

detonacím. Místní Patrioti toto natočili, zveřejnili a v stížnostech na videozáznamy odkazovali. Zdá se, že úsilí nakonec přece jen nebylo marné a přineslo snížení hluchnosti.

A nejen z toho jsem měl vysloveně dobrý pocit.

Mostek pod hlavní silnicí u Blatovského potoka je opraven a drží, Obvodní soud pro Prahu 9 po zásluze ocenil rozsáhlou cestnou činnost v Újezdě, a když vyšlo sluníčko a já byl s přítelkyní zase na Staroměstském náměstí, ujistil jsem se, že i Praha je fakt hezká. A pak vystoupím na Blatově z autobusu a bum, zase kamion. Těch se asi hned tak nezabavíme. Nicméně jiné věci můžeme společně měnit snáze:

Ke konci loňského roku uspořádal Spolek Oko přednášku pro veřejnost o nových metodách vzdělávání žáků základní školy. Hostem byl pan Feřtek (EDUin, o. p. s. - viz minulý Magazín Oko) a účast posluchačů byla bohužel asi o polovinu nižší, než jsme očekávali. Jako by rodičům připadalo, že metody vzdělávání jejich potomků na zdejší ZŠ jsou optimální, možná nejlepší, nebo nemá smysl vyvíjet jakékoliv aktivity zdola, které by si odsákaly jejich děti, anebo které by sice mohly školu posunout k inovativnímu způsobu vyučování, ale veškeré takové snahy jsou marné. Tomuto přístupu se ani nelze příliš divit, pokud rodiče sami takovou školou v mládí prošli a mají pocit, že když stačila jim, musí i jejich dětem. Jenomže to bylo před nějakým čtvrt stoletím, když se sami stali prvňáčky ...

Chceme proto tentokrát oslovit rodiče, kteří chtějí pomoci změnit některé věci ve škole. Věřte, jde to, ale sami to nedokážeme my, ani vy. Ozvěte se nám.

S úctou

Petr Duchek

MAGAZÍN OKO

Vydává: Spolek OKO, IČ 03973115
Hodkovská 2558, Praha 9, 190 16

Webové stránky:

<http://www.spolekoko.cz/>
Facebook: <https://www.facebook.com/spolekoko.cz>

Bankovní spojení: 2200826164/2010

Povolení: registrace MK ČR E 22128.

Periodicita: čtvrtletník

REDAKCE ČASOPISU

Šéfredaktor: Petr Duchek

Redakční rada: Jan Jacek,
Jiří Lameš, Jan Veselý

Jazyková korektura:

Jana Kudláčková

E-mail: redakce@spolekoko.cz

Telefonní spojení:

602 270 253 – Petr Duchek
608 340 777 – Jan Veselý

Vytiskla: tiskárna BETIS spol. s r.o.

Grafická úprava: Petr Duchek

Cena: zdarma do schránky

Náklad: 3700 ks

Na vydání se podíleli (aktivně i pasivně):

PhDr. Petra Bílková, Petr Duchek,
Tomáš Feřtek, Jan Jacek,
Mgr. Jana Jančová, Pavel Kábrt,
Mgr. Jana Kudláčková, Ing. Jiří Lameš,
Ing. Marcel Marek,
Mgr., cand. psych. Lucie Nielsen,
Ing. Jan Veselý, Jaroslava Růžicková,
Božena Ryantová, Ivana Svobodová,
Lubomír Šenberk, Lenka Štěpánková,
Martina Zajtková

Otištěné články nemusí vždy vyjadřovat názor vydavatele, ani redakce. Za obsah článku ručí jeho autor. Texty nebo jeho části včetně obrazového materiálu mohou být přetiskovány pouze se svolením redakce.

Časopis není nikterak financován z veřejného rozpočtu a nemá žádnou spojitost s ÚMČ Praha 21. Otištění příspěvků proto nelze nárokovat. O zveřejnění příspěvků rozhoduje redakční rada a šéfredaktor.

Toto číslo vychází 24. 3. 2017
Uzávěrka příštího čísla je 31. 5. 2017.

Klam přichází z rady 3

Milí čtenáři! Pokračujeme ve zveřejňování informací, důkazů, odkazů a podkladů pro naše tvrzení, které najdete na www.spolekoko.cz, nebo na www.svobodnyujezd.cz. Znovu ale připomínáme, že bez toho, aniž byste se sami zapojili, ověřili a porovnali si předkládané informace (případně dezinformace) obou stran, nemůžete v této informační bitvě dojít k jakémusi vyššímu stupni objektivního poznání. My jsme v nevýhodě. Vycházíme čtvrtletně, ÚZ měsíčně. Náš web otevře méně lidí než web úřadu. Naše financování je omezené, financování ÚZ z veřejného rozpočtu prakticky neomezené. Přesto jsme se rozhodli bránit a v minulém i předminulém Oku zveřejnili první tři díly důkazů. Zapojte se tedy aktivně do poznávání pravdy, která nemusí být vždy jenom černá, nebo bílá, ale i třeba více černá, nebo více bílá. Nikdo není dokonalý. Přesto je směr pravdy nebo lži i z odstínu šedi rozpoznatelný.

Díl čtvrtý

Jak probíhal výběr šéfredaktora ÚZ

Rada MČ v reakci na článek J. Lameše v Oku č. 5, kde napsal "...Tak tomu já říkám objektivní soutěž, bez pravidel a pouze na libovůli J. Jeníčka a spol... Takže jsem byl informován, že jsem nepostoupil do druhého kola. Ano, třebaže nebyla stanovena žádná kritéria a pravidla, jak se zpětně zjistilo, výběr šéfredaktora byl dvoukolový. Je to filuta, ten pan Jeníček, pojal celý výběr jako hru na slepou bábu. To je asi nová politika Svobodných. Ale vše dopadlo tak, jak bylo plánováno..." na stránkách úřadu MČ tvrdí:

Pravda je (pozn. podle RMČ) taková, že výběrová komise byla jmenována RMČ, výběr nebyl žádná libovůle kohokoliv a výsledek nebyl dopředu plánován.

Pravda je (pozn. podle RMČ) taková, že zvítězil kandidát, který získal v tajném bodování komise největší podporu v prvním i druhém kole.

Pravda je (pozn. podle RMČ) taková, že komise posoudila všechny přihlášené kandidáty podle kritérií, která byla před výběrem zveřejněna.

Pravda je (pozn. podle RMČ) taková, že někteří přihlášení na místo šéfredaktora ignorovali kritéria výběrového řízení (viz níže), nesplňovali je, a proto se do druhého kola nedostali.

Důvodné obavy

Jistě není žádným tajemstvím, že jsme měli od samého počátku obavy, že výběrové řízení nebude rovné. Důvodů pro takové podezření bylo více, uvedeme alespoň některé.

„Poctivý výběr“

Naše nedůvěra vycházela ze zkušenosti předcházejícího výběrového řízení, které organizoval tehdejší starosta Roušar a který se opět vrátil do rady MČ. Proto se dalo očekávat, že se sotva vrátila pravidla, ale spíše snaha pravidla všelijak ohýbat. Proč? Připomeňme si, jak tehdy probíhalo výběrové řízení mezi třemi zájemci: „Výběrové řízení proběhlo tak, že jsme si u Vás v kanceláři řekli, že paní nakonec odstoupila, pana Duchka jsme nepozvali a zůstala nám paní Černá. Takže takhle probíhalo výběrové

řízení,” prozradil na zastupitelstvu dnes už bývalý tajemník úřadu. I tato otevřená slova nepochybně přispěla k jeho vyhození z funkce. Záznam této části jednání zastupitelstva najdete na stránkách www.svobodnyujezd.cz pod videoperlou zastupitelů č. 7. Pozornost věnujte i manipulativnímu obratu: „*Takhle to bylo*,” který do své řeči jakoby nenápadně vložil místostarosta Roušar.

Komise

Výběrová komise byla opravdu jmenována radou MČ, ale kromě jediného zástupce opozice v ní bylo šest příznivců koalice, především pak lidé ze stejných volebně-kandidátních listin, jako jsou členové současné koalice. Nemuselo být proto hlavní, aby zvítězil předem vybraný kandidát, ale aby komise svým charakterem spolehlivě dokázala zabránit nepohodlným zájemcům v postupu „výběrovým“ řízením.

Výběrové řízení vs. veřejná výzva

Celé výběrové řízení bylo jednoznačně účelové nebo zmatečné. Jednou šlo o výběrové řízení, jindy o veřejnou výzvu, změnila se textace poptávky po novém šéfredaktorovi v průběhu jejího zveřejnění na www stránkách úřadu, informace na nich byly vágní a nebylo jasné, jak na ně správně reagovat. Proto jsme se dotazovali, jak k věci přistoupit, čím se řídit. Ale dostat nějakou kloudnou odpověď z radnice bylo velmi obtížné a museli jsme se více jak desetkrát dotazovat, než jsme se vůbec dobrali alespoň nějaké relevantní odpovědi na kritéria, postup, počet kol, přítomnost uchazečů při otevírání obálek s přihláškami, zákon, podle kterého je šéfredaktor vybírán atd. Radní Jeníček, který měl výběr na starost, nám na dotazy ohledně výběrového řízení nikdy neodpověděl a ještě se tím na zastupitelstvu chlubil, že je to tak nejlepší. Je to prostě takový nekonfliktní prima zastupitel, zvolený za Svobodné.

Proto jsme vložili pár dotazů a pochybujících poznámek přímo do přihlášek (Duchek, Lameš) do výběrového řízení. Tuto naši aktivitu ale pan radní Jeníček na zastupitelstvu okomentoval slovy, že jsme komisi v přihláškách jenom nadávali. Fajn, tak ať pan radní zařídí zveřejnění našich přihlášek na webu úřadu. Děkuje.

Pravda je tedy taková,

že výběrová komise byla pečlivě sestavena k účelu, ke kterému měla (vědomě či nevědomě) posloužit a tajné bodování kandidátů už bylo jen nažraným vlkem, kdy koza věděla, že zůstane celá. Posuzování přihlášek podle zveřejněných kritérií nemohlo být validní, neboť nebylo jednoznačně uvedeno, jak na ně reagovat (např. zda písemně, nebo při pohovoru, v prvním, druhém, dalším kole, ani v jakém rozsahu atd.) a logicky každý z kandidátů musel zareagovat jinak a přihlášky nemohly být vzájemně měřitelné. Navíc došlo ke změně textace výzvy na webu úřadu v průběhu řízení. Překonat takové bariéry mohli tedy jen ti, kteří již předem vyhovovali.

Výsledkem je TUR cenzury

Mysleli jste, že cenzura je pryč? Ale kdepak. Uvedu jen jednu nedávnou osobní zkušenost. Cenzuře často stačí změnit, odebrat či přidat jen jedno, dvě slova. A přestože je dohoda, nebo i tiskový zákon, že zastupitelům se příspěvky v jejich sloupcích měnit nebudou, přesto jsem se ve svém předposledním příspěvku 12/2016 dočkal odebrání jeho nadpisu. Bez sebemenší konzultace předem. Zněl: „O lásce...“. Tento nadpis vadil, ovšem nevadil měsíce před tím otištěný článek od kandidátky OÚ, občanky Zity Kazdové (manželky místostarosty Roušara) s názvem „O nenávisti“. Dotázal jsem se tedy redakční rady i šéfredaktora, proč má pořád někdo potřebu mi všelijak zasahovat do článků. A odpověď? Žádná!

Miloš Kopecký

Na IV. sjezdu Svazu československých dramatických umělců v roce 1987 vystoupil s kritickým projevem na adresu komunistického establishmentu, který následně zveřejnilo Rudé právo. Cenzoři sice celý projev zkrátili na polovinu, ale pak jim ke změně významu postačilo tentokrát naopak přidání jediného slova. Z věty „Umělec potřebuje svobodu“ bylo najednou „Umělec potřebuje tvůrčí svobodu.“ Cítíte, jak mnohým lidem chutná moc za jakéhokoliv režimu?

Některé věci prostě z duše nesnáším. Třeba popsání pokrytectví a uvedené patolízalství.

Petr Duchek

inzerce

PSÍ ŠKO
psí škola obediencie
tel. 602 328 534

NOVÝ ROK - NOVÉ SEMINÁŘE
www.psisko-ob.webnode.cz

Jak zašantročit majetek

Z toho mála majetku, co ještě v Újezdě nad Lesy zbyl, se vedení radnice rozhodlo odkrojit pořádný díl a usneslo se, že rozprodá většinu bytového fondu. Až potud proti tomu nelze nic namítat, děje se tak na všech městských částech, proč tedy ne i v Újezdě. Kamenem úrazu je, jak se rozhodli naši radní celou věc uchopit.

Dne 27. 9. 2016 RMČ Praha 21 na svém 43. jednání (Usnesení č. RMČ43/0724/16) uložila místostarostovi MČ Praha 21 Janu Slezákovi vypracovat „Ekonomický dopad prodeje a pronájmu bytů“. A místostarosta Slezák, který např. materiály k VHČ (vedlejší hospodářská činnost) nebyl schopen předložit 15 měsíců, se ohledně prodeje bytů opravdu činil. Již za 3 měsíce předložil RMČ materiál s názvem „Ekonomický porovnání prodeje a pronájmu bytů“. A jedná se opravdu o zajímavý materiál plný novinek z realitního světa. Dočteme se v něm např., že: „V současné době lze prodat bytovou jednotku v panelovém domě na sídlišti Rohožník za 26.000,- až 28.000,- Kč/m2 podlahové plochy“(!). Přitom jednoduchou extrapolací ze současné aktuální nabídky na realitních serverech zjistíme, že aktuální prodejní cena panelových bytů na sídlišti Rohožník se pohybuje mezi 40 – 50.000,- Kč. Zde se tedy Jan Slezák spletl ve stanovené ceně o nějakých 66%, samozřejmě v neprospěch obce.

Dále bylo možné se v tomto materiálu dočíst, že nájemné těchto bytů činí pouhých 64,3 Kč/m2, a to přesto, že už v roce 2012 umožňoval zákon č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájmu, zvýšit nájemné v MČ Praha 21 v souladu se zákonem na částku ve výši 127,- Kč/m2(!). Pod vedením Jana Slezáka se tedy vybírá již více jak 5 let nájemné o 50 % menší, než umožňoval zákon už v roce 2012. Vzhledem k tomu, že bytovou problematiku má dlouhodobě na starosti právě J. Slezák, nelze se divit ani tomuto číslu. Tato svá pochybení a zanedbání si však J. Slezák nepřipouští a naopak na základě těchto pokřivených, či přímo nepravdivých údajů fantazíruje, že „Prodej bytu odpovídá nájemnému za 51 let“. Ano, odpovídá, ale pouze s nesmyslnými čísly, která ve svém materiálu uvádí. Přesto se RMČ nad těmito naprosto nerealnými čísly nijak nepozastavila, materiál vypracovaný J. Slezákem vzala na vědomí

a na základě tohoto materiálu uložila J. Slezákovi předložit „Pravidla prodeje bytů ke schválení“.

Otázkou tak zůstává, jak je možné, že takovýto prodej pod cenou bez mrknutí oka schválili J. Slezákovi i ostatní radní, aniž by jim tato podezřele nízká cena jakkoliv vadila. Budí to tak důvodné podezření, že se buď řídí heslem „z cizího krev neteče“, anebo že jim J. Slezák slíbil za hladký průběh prodeje bytů pod cenou nějakou jinou výhodu. Skutečné pozadí tohoto „tunelu“ se asi těžko dozvíme, ale to, že prodej majetku za tak mimořádně nevýhodnou cenu pro Újezd kromě J. Slezáka, který se zřejmě řídí heslem Madame de Pompadour „po nás ať přijde potopa“, nevádí ani radním Jeníčkovi (Svobodní), Roušaroví (Otevřený Újezd), Čechové (TOP 09), Jenšovské (Vše pro Prahu), je alarmující.

Jiří Lameš

Koalice ignoruje nejen závěry KV

Poslední jednání zastupitelstva proběhlo vcelku bez zájmu obyvatel a netrvalo ani do obvyklých nočních hodin. Bohužel způsob projednávání některých bodů opět vyslal směrem k obyvatelům neblahý signál.

Jako již tradičně, pokud zápisy kontrolního výboru ZMČ (dále jen KV) obsahují pro koalici nepřijemné závěry, jejich projednávání je v programu zařazeno až na úplný konec. Cíl je jasný - v sále bude již minimum občanů, pokud vůbec někdo. Stalo se tak i tentokrát.

Časomíra

Nicméně KV, ke kterému směřovaly například mé dva podněty, u prvního došel k závěru, že pan Slezák porušil usnesení ZMČ o jednacím řádu ZMČ, když jako předsedající schůze zkrátí čas pro vystoupení opozičního zastupitele z 5 min. na 3,5 minuty (pozn. nejedná se o první případ). Těžko pak vést jakýkoliv, natož konstruktivní dialog mezi koalici a opozicí, když cílem místostarosty není dobrat se poznání, ale umlčení. Pendrekářské manýry z dob totality má pan Slezák zjevně stále ještě v krvi. Možná ale ještě horší je, že koaliční partneři ho za toto „represivní“ jednání pomalu snad i obdivují, jak dokládá fakt, že mnou přednesený návrh na zavedení časomíry odmítla koalice nadvakrát schválit.

Osobní vs. nákladní vozidlo

Druhý podnět se týkal známé kauzy nákupu osobního automobilu pro starostku. KV konstatoval porušení usnesení ZMČ10/0141/16 za dne 1. 2. 2016, podle kterého zastupitelstvo schválilo nákup osobního vozidla, nikoliv nákladního, které zakoupila RMČ a které na webových stránkách úřadu v rubrice „Uvádíme na pravou míru“

v části „Nákup nového automobilu...“ vydává za vůz schválený zastupitelstvem: „V rozporu s veřejným tvrzením zastupitele Duchka není nový automobil určený pro potřeby paní starostky, ale pro účely sociálního odboru MČ.“ To samozřejmě všichni víme, že starostka nebude jezdit nákladním vozidlem, ale nákup nákladního vozidla zastupitelstvo neschválilo. V souladu s nálezem KV jsem tedy navrhl, aby RMČ doplnila své tvrzení na webových stránkách, uvedla věc skutečně na pravou míru a jaká je pravda. Ani tento návrh však koalice nepodpořila. Otázkou tedy je, k čemu vlastně jsou závěry KV, když se jimi koalice stejně neřídí a dělá si, co chce.

Občané 143 a skutečnost 167

S výše uvedenými závěry KV se však občané nemají možnost ani seznámit, protože RMČ obě pasáže z materiálů pro jednání zastupitelstva, které jsou určeny pro veřejnost, bezdůvodně vyřadila. A nejen je. Opět byli občané ochuzeni o 24 stran projednávaného materiálu, přestože pro takový rozsah neexistuje důvod.

Nepochopitelná vsuvka

Zastupitel Hartman si postěžoval, že mu cosi v materiálech chybí a pohrozil, že bude-li se to opakovat, příště bude požadovat odvolání opozičního předsedy KV z funkce. Následně však pan Kopecký, předseda KV, nárek pana Hartmana vyvrátil, neboť postrádané měl každý zastupitel před sebou a podívoval se, proč pan Hartman vidí jen polovinu. Ten už ale (raději) nereagoval.

Nový tajemník

Představen byl také nový tajemník úřadu. Vlastně staronový. Stal se jím vedoucí odboru životního prostředí a dopravy (doposud dočasně pověřený výkonem funkce tajemníka). Napadají mě slova o koaličním zoufalství. Ne směrem k panu novému tajemníkovi, ale způsobu, jakým výběr skoro celý rok probíhal.

Další body programu ZMČ

V ostatních bodech programu ZMČ se řešilo, proč má zastupitelstvo v rozpočtu MČ dopředu schvalovat částku 25.000.000,- na odkup budovy Ideal Luxu, když není nic pořádně rozjednané, pouze MČ obdržela od pana Lojína, majitele nemovitosti, dopis o zamýšleném prodeji.

Probírala se i otázka nevýhodného prodeje bytů (viz článek výše).

Koalice v podstatě žádný návrh opozice neakceptovala, přestože se jednalo o logické návrhy, které několikrát přednesla zastupitelka Šárka Zátková.

Hodně zvláštním způsobem reagoval radní Jeníček na interpelace ohledně vypovězení letité smlouvy o pronájmu pozemků pro cvičiště kynologů. Na požadavek, aby mi poslal sms zprávu, když bude na cvičišti hluk, který má obtěžovat, že se přijede podívat, nereagoval. Ani na připomenutí, že na loňském kulatém stole u cvičiště bylo domluveno, že bude ještě jedno veřejné projednávání.

Na interpelaci pana Veselého pan Slezák řekl, že dotaz se týká týdne, kdy byl zrovna nemocný a nemá mu co odpovědět. ►

Změny v předškolním vzdělávání

Novela školského zákona (zákon č. 178/2016 Sb.) zavádí s účinností od září 2017 povinné předškolní vzdělávání a zavádí individuální vzdělávání dětí jako možnou alternativu plnění povinného předškolního vzdělávání v mateřské škole.

S účinností od 1. ledna 2017 je stanoveno dětem, které dosáhnou pěti let do měsíce září, nastoupit v následujícím školním roce k povinnému předškolnímu vzdělávání a zavádí se zápis k povinnému předškolnímu vzdělávání, který bude mateřskou školou vypisován ve stanoveném časovém období (prvních 14 dní v květnu).

Uvolňování a omlouvání

Proto musí každá mateřská škola do svého školního řádu zpracovat informace o podmínkách uvolňování dětí ze vzdělávání a omlouvání absencí včetně způsobu dokládání jejich důvodů. Pokud si ředitel školy vyžádá doložení důvodů nepřítomnosti dítěte, zákonný zástupce tak bude muset učinit do tří dnů od vyžádání.

Alternativní vzdělávání

Pokud se zákonný zástupce rozhodne pro některou z alternativních forem plnění povinného předškolního vzdělávání, musí to oznámit mateřské škole, do které je jeho dítě zapsáno, nejpozději tři měsíce před začátkem školního roku, ve kterém se má dítě začít povinně vzdělávat (tzn. do konce května). Po tom, co ředitel školy obdrží oznámení o individuálním vzdělávání, doporučí zákonnému zástupci oblasti z rámcového vzdělávacího programu pro

předškolní vzdělávání, ve kterých má být dítě rozvíjeno.

OVĚŘOVÁNÍ VZDĚLÁVÁNÍ

Mateřská škola ověřuje, jak si dítě osvojuje očekávané výstupy (schopnosti a dovednosti) v doporučených oblastech a musí ve svém školním řádu stanovit termíny a způsob ověřování, přičemž termín ověřování musí být stanoven v rozmezí měsíců listopad až prosinec. Zákonný zástupce se musí ve stanovený termín dostavit s dítětem k ověření získaných schopností a dovedností v určených oblastech.

Zánik alternativního vzdělávání

Pokud se zákonný zástupce s dítětem nedostaví k ověření v řádném ani náhradním termínu, ředitel mateřské školy ukončí individuální vzdělávání. Dítě tak musí neprodleně zahájit docházku do mateřské školy a není již možné dítě opětovně individuálně vzdělávat.

Bez výjimky

Opatření se dotkne všech rodičů, které již své dítě do MŠ posílají, protože budou muset plnit povinnou docházku jako v případě ZŠ. Nebudou moci dítě brát ze školky mimo vymezené prázdniny, v případě nemoci budou muset naopak k lékaři a přitom menší děti bývají nemocnější, apod. Zásadně se povinnost

dotkne těch rodičů, kteří dítě vzdělávají doma a z různých důvodů odmítají docházku dítěte do mateřské školy. Zároveň systém nově zatíží neplnění docházky do MŠ hrozbou přestupkového nebo trestního řízení.

Nesouhlas

Významná část rodičů, odborníků a neziskového sektoru odmítá tuto novelu. Její dopady změní výrazně české školství, zhorší postavení rodičů i učitelů ve vzdělávání; zvýší tlak na výkon dětí; prohloubí nerovnost ke vzdělání.

Názor odborníka

Na závěr názor docentky Opravilové (pozn. předsedkyně Asociace předškolní výchovy): „To je taková česká specialita, příprava na školu a pořád hodnocení toho, jestli je dítě připravené, nebo nepřipravené. Ve většině zemí je prostě kritérium pro vstup do školy věk a pracuje se s tím, že některé děti na tom budou lépe a jiné hůř. Je zjištěno a bylo dávno potvrzeno, že se to tak do půl roku srovná. I ti, co byli hodně připraveni, a ti, co byli méně. Samozřejmě že je předškolní příprava výhodou, ale není to něco, co musí být za každou cenu striktně napasované, jako nějaké desatero.“

Lenka Štěpánková

Kritizovat zakázáno, milé děti

Základní školou otrásl žákův časopis – a skončil

Škola v Újezdě nad Lesy vypadá běžně příjemně: chodby vyzdobené dětskými výkresy, hned za vchodem klubovna se stolním fotbalem, v rohu chodby pingpongový stůl. V přátelských kulisách se ale odehrává drama, z něhož lidé – učitelé i děti – vycházejí znesváření. V loňském školním roce tu z aktivity nové češtinářky začal vycházet školní časopis psaný dětmi, zbyla po něm jen tři čísla zavěšená na školním webu, letos už se o pokračování nikdo nepokouší. Vedení školy se nelíbí, když jsou děti kritické ke škole. Učitelku, která děti ke kritickému myšlení vedla, ředitelka potrestala. Otevřenost a přátelské prostředí na základních školách ještě zdaleka není samozřejmostí.

Něco otravného

„Škole vadilo, že tam lidi psali, co si myslí a co by šlo na škole zlepšit, paní učitelku Howe, která časopis vedla, před námi někteří učitelé začali pomlouvat, a letos už češtinu neučí a do časáku se nikomu nechce,“ shrnuje to žačka druhého stupně za

rohem školy a nejistě se rozhlédne. „Ale bylo to to nejlepší, co se tady dělo. Díky tomu časopisu už třeba smíme o malé přestávce na chodbu, protože se tam o tom, že nesmíme ze tříd, psalo.“

Na chodby školy se ze zavřených učeben linou běžné zvuky – učitel diktuje látku, děti se něčemu smějí, z dalších dveří je slyšet zvýšený hlas učitelky: „Neotáčej se, nebav se!“ Pingpongový stůl zůstává i o přestávce opuštěný: podle dětí je učitelé napomínají, že u hraní hlučí, tak tam moc nechodí. A klubovna s fotbalkem je zamčená: smí se tam jen pod dozorem, když má třída volnou hodinu.

Když do školy před rokem a půl nastoupila nová ředitelka, Romana Howe se, jak říká, těšila, že ve striktně vedeném prostředí nastanou změny k lepšímu. „Už to, že nám paní ředitelka dala na počátku dotazník, co se nám líbí a co by šlo zlepšit, mě potěšilo,“ vzpomíná učitelka Romana Howe. „Napsala jsem spoustu podnětů, jak učit lépe, ale nic se

nestalo a už se mě na to nikdo neptal.“ Časopis rozjela učitelka loni v osmých a devátých třídách poté, co se jí žákyně Valerie Wastlová svěčila, že by jednou ráda byla novinářkou – Valerie se stala jeho šéfredaktorkou. Kamenem úrazu se pro ředitelku a ostatní kolegy stal zejména rozhovor, který s učitelkou Howe vedla redaktorka-žákyně: paní Howe v něm líčila zkušenost ze Základní školy Dr. J. Malíka v Chrudimi, kam se ve svém volnu zajela podívat, protože škola platí za nebyvale úspěšnou. V rozhovoru líčí, jaká panuje v Chrudimi otevřená atmosféra, že mohou děti samy bez dozoru o přestávce do počítačové učebny, jak se učí ve skupinách, že na prvním stupni se neznámkuje, ale děti dostávají slovní hodnocení a že ani nemají zájem odcházet v 5. či 7. třídě na víceletá gymnázia –

a na otázku, čím to je, odpovídá Romana Howe, že to záleží na vedení.

Spor byl i o texty, v nichž se děti vyjadřovaly, co si myslí – třeba o chystaném

zákazu mobilů ve škole a podobně. „Nakonec byl časopis paní ředitelkou zakázán. Tedy ‚pozastaven‘, jak nám řekli, a rozjela se kolem toho spousta nepřiměřenosti. Pořád jsem musela chodit do ředitelny a něco vysvětlovat, v podstatě šli přes nás po paní učitelce Howe,“ líčí bývalá šéfredaktorka Valerie, dnes studentka střední školy grafické v Lysé nad Labem. „Začali najednou vybírat sešity paní učitelky Howe a hledat, jestli nás dobře učí, ale jiní učitelé je nezajímali.

Už jsem z té situace byla tak nešťastná, že jsem z časopisu odešla,“ říká Valerie. „Přitom to bylo skvělé. Paní učitelka nás třeba vzala na jinou školu, abychom viděli, jak to dělají tam, zaplatila nám autobus, o všem jsme s ní mohli mluvit, v literatuře nám pouštěla filmy podle literárních předloh, zajímalo ji, co nás zajímá, všechno nám bezvadně vysvětlila, byla jiná a její hodiny mi hodně daly.“

Romana Howe nejdříve dostala od vedení školy důtku za to, že žákům nevysvětlila, že „mohou kritizovat, ale slušně a za pomoci odpovídajících výrazů“. A pak další: že její žáci mají v sešitě málo zápisů a že včas nezabaliла k navrácení tablety, které vydobyla pro školu alespoň na zkoušku. Letos už nedostala český jazyk a učí jen angličtinu, vedení časopisu se kvůli cenzorskému tlaku vzdala a časopis už letos nikdo nedělá. „S nikým se moc nebavím, jsem trochu vyčleněná. Ani nevím, co bych si s kolegy říkala, pro mnohé jsou děti jen něco otravného, co je třeba zapacifikovat, tak se mi s nimi ani nechce mluvit.“

Ředitelka školy Alena Sochůrková celou lapálii vnímá jako chybu své podřízené Howe: „Proč bourat něco, co nám vyhovuje? Komu ta škola nevyhovuje, může dát dítě jinam. Nebo jít učit jinam,“ říká ředitelka. A její kolegyni, učitelce češtiny Haně Jančové, se zdá divné, že tu nějaký časopis vůbec vycházel, protože když ona sama před mnoha lety chvíli vedla školní časopis, děti to nebavilo. „Slibovala jsem jedničky, přemlouvala je, ať něco napíší, byly to neskutečné galeje, děti neměly

žádné nápady, člověk je nemůže k ničemu přimět, už bych to nedělala.“

Jen tak si pohovět

Na základní škole v Chrudimi, která se stala nechtěně součástí újezdského dramatu, jako by člověk vstoupil do jiného časoprostoru. Ředitel Zdeněk Brož jde chodbou, děti zdraví jménem, učitelé se usmívají a o přestávkách debatují s dětmi na chodbách, u pingpongového stolu je nával, místnost s počítači je opravdu přístupná, lavice ve třídách jsou seskupeny do útvarů pro pracující skupinky, prvňáčci učitelce říkají křestním jménem. V „klidové“ místnosti si potichu čtou o přestávce děti, které mají vzruchů dost a chtějí si chvíli v tichosti odpočinout. „To není možné,“ směje se skupina deváček příběhu školního časopisu v Újezdě nad Lesy. „To u nás, kdyby bylo něco zakázané, tak to je neříct svůj názor.“ Zrovna minulý týden jejich třída vyhověla svému učiteli a napsala mu, co by mohl ve svých hodinách zlepšit – a on jim za to poděkoval. Dívka ze skupinky vypráví, jak ji nedávno potkal ředitel na chodbě uplakanou, trápilo ji

zdraví dědečka, který skončil v nemocnici, omluvil ji z hodiny a nechal ji v místnosti učitelů v pohodlném křesle, ať si hodinku hová, a po chvíli ji tam přišla utěšit její třídní učitelka. „Už je to dobré, dědeček už je zpátky doma,“ směje se dívka, „ale tohle nebylo nic výjimečného. Tady nás nechtějí nacytat, když vidí, že nemáme svůj den, což se někdy stane každému, nemusíme psát písemku nebo si můžeme jít místo učený odpočívát ve třídě na koberec,“ líčí přístup učitelů. Školní řád tady zabere jednu stránku velkým písmem (v ZŠ v Újezdě má 11 hustých stran) a je tu i kolonka pro povinnosti učitelů: Dodržovat zásadně partnerský vztah k žákům, dodržovat Úmluvu o právech

dítěte. „To je zásadní, tady nikoho neuslyšíte na děti rvát,“ říká ředitel Zdeněk Brož, do jehož školy chodí nahlížet také učitelé odjinud. „Vedeme i děti k přátelským vztahům mezi sebou, ke spolupráci. V normální škole se bohužel spolupráce trestá, když se děti mezi sebou domlouvají, radí, u nás je to žádoucí.“

Učitelku Romanu Howe, která se sem zajela podívat, si tu pamatují – ze školy byla nadšená. Ale že by její nadšení pro přátelskou a otevřenou školu s novými metodami výuky mohlo změnit její školu, o tom ředitel Brož pochybuje. „Měnit může ředitel, nebo by musela najít ve sboru dost spřízněných učitelů. Jeden člověk ten zaběhaný systém nemůže prolomit,“ říká. On sám po svém nástupu do ředitelny v Chrudimi – je to už 26 let – vycházel z toho, co ho štválo jako učitele na předešlé škole a jako žáka v dětství. A udělal to jinak. „Musel jsem se po dvou letech rozloučit s částí sboru, český učitel je bohužel často líný učitel, který změny, semináře, novinky

a větší přemýšlení o potřebách dětí bere úkorně,“ vzpomíná. „Tohle se tady na fakultách neučí.“ A pak už to prý šlo – vybrat si učitele, kteří mají rádi děti a chtějí z nich vychovávat sebevědomé lidi schopné dávat si věci do souvislostí, nebat se projevít názory a polemizovat o nich s ostatními.

„Ale pokud je tam paní učitelka na to sama,“ krčí Zdeněk Brož rameny, „tak to určitě nedopadne dobře.“

To už si uvědomuje i Romana Howe: „Nevím, jestli na této škole zůstanu, dost mě to tu semílá,“ říká. „I já se tady totiž horším, cítím, že dřív jsem učila zajímavěji.“

Ivana Svobodová

(Článek přetiskujeme se svolením časopisu Respekt, ve kterém vyšel letos v únoru.)

učitelka MZŠ paní R. Howe

Demokracie po újezdsku

Situaci ve škole, článkem v časopisu Respekt a školním časopisem se dne 15. 2. 2017 zabývala i Komise vzdělávání a výchovy na naší radnici. Na jednání komise však bylo zarážející, že si k projednání pozvala pí učitelku Jančovou, místo pí učitelku Howe! Ukazuje to na absenci korektního jednání a zástupců školy (v komisi je například ředitelka školy i její zástupkyně) není takový postup vůbec proti srsti. Pak se ale nelze divit občanům a rodičům, pokud nabudou dojmu, že vedení školy a radnice (v komisi je např. starostka) spíše zajímá udržení vlastních pracovních míst než usilování o objektivní poznání.

Nicméně ze zápisu je patrné, že komise odmítla vycházet pouze z jednostranných informací předkládaných pí Jančovou, která byla v rozporu se zvyklostmi pozvána bez předchozího informování všech členek

komise. S vysokou pravděpodobností se tak stalo na základě domluvy starostky a ředitelky a za zády komise!

V průběhu jednání se ukázalo, že některé členky komise s názory pí Jančové a ředitelky nesouhlasily. Bohužel se ale dopustily základní chyby. Přestože pí Jančová nebyla předem ohlášena do programu jednání, její účast na jednání připustili. V takovémto případě, když někdo jedná neseriózně, tak s ním přece nejedná! To je prostě ta nešťastná korektnost, kterou právě ti neseriózní jenom zneužívají a intelektuálové si namlouvají, že něco vyřeší a vyjednávají. Při jednání pí ředitelka popřela své výroky otištěné v Respektu a řešilo se, zda na článek reagovat. Pokud ano, jak? Na přetřes přišla i otázka, zda článek poškodil pověst školy. Jasno měla starostka Čechová. Škola má srovnatelnou pověst se školami v okolí

a článek je na první pohled nevěrohodný. Tento pohotový a brilantní názor nelze než pí starostce závidět. Určitě má klidné a bezstarostné spaní. Část komise však vyjádřila nespokojenost s pověstí druhého stupně.

V závěru komise doporučila škole opět časopis vydávat, ale pod vedením redakční rady. Je neuvěřitelné, že na tak elementární věc škola za rok sama nepřišla. Nebo nechtěla přijít?

Pro úplnost musím dodat, že tendenční způsob řešení problému kolem školního časopisu už v komisi nastal před rokem. Tehdy pí Jančová komisi vyprávěla, že se částečně podílela na vydání prvních dvou čísel, přestože důkazy pro toto tvrzení nejsou nikde dostupné. Pro jistotu ale už ani tehdy nebyla pí učitelka Howe pozvána...

Petr Duchek

Méně „nabušenosti“ je více

Metody vzdělávání se po sametové revoluci daly významně do pohybu. Učitelé však velmi různě. Někteří v novinkách spatřují například ohrožení svého postavení, jiní k nim přistupují podle času blížícího se (pokud už ne přímo pobíraného) důchodu, další je nechápou a vnímají jako práci navíc a ti, kteří je vítají, často svádějí vnitřní boj, jak se k novým trendům a žádoucím změnám postavit, aby nebyla ohrožena jejich profesní existence. Zejména nacházejí-li se ve zkorumpovaném systému. Nejsou tedy hrdinové, ale lze je pochopit. Jejich ochota k jakési vzdělávací revoltě až revoluci se toliko omezi na svobodná slova mezi čtyřma očima. Někteřím školám, přestože se mění, tak pomalu ujíždí vlak i s celým nádražím a učitelé je opouštějí, pokud se nezařadili. Každá státní škola je ale především obrazem svého ředitele a také svého zřizovatele. Tedy v podstatě politického vedení na radnici. A to je hodně silná karta, kterou jednou za čtyři roky drží ve svých rukách především rodiče...

Jim pak v uplynulých skoro 6 letech jsme se snažili otevřít oči například kritikou koncepce místního základního školství (krom jednání zastupitelstva jsou naše pohledy k nalezení i v ÚZ, SÚL, Oku; do školských komisí rady MČ jsme se hlásili marně), která si stanovila například 6 cílů a kromě jednoho u ostatních neuvádí, co se jimi zajistí a především jak.

Varovali jsme před nesmyslností jednorázových výkřiků tehdejšího starosty Roušara, který chodil vyučovat své desatero do ZŠ, zkoušel děti pomocí paměťové metody a nahrával si je ve třídách na videokameru a dodnes nikdo neví, kde tyto nahrávky vlastně skončily. Což celkově uzavřela ČŠI jako porušení povinnosti ředitele školy ve dvou paragrafech podle školského zákona.

Upozorňovali jsme, že pokud má školství na starost a dnes je ke všemu ještě ve vedení radnice K. J. Čechová, která nemá ani maturitní vzdělání (což natolik zamlžovala, že existují pochybnosti, zda nemá jenom základní školu), nedostane se škola ani pod tlak zřizovatele, který by ji nasměroval k inovativním postupům. A to nemluví o tom, že není úplně šťastné, když má odpovědná osoba za školství svého potomka ve škole.

Psali jsme například o závěrečných pracích žáku ZŠ, přinesli náznaky vedení školy, varovali před polovičatým řešením - jinde

na hodinu odvolaná ředitelka má zachránit naši školu, z důvodu též na hodinu odvolaného ředitele ZŠ, ze kterého namísto spíše podání trestního oznámení, udělala svého zástupce!?

Informovali jsme o podivném strachu vedení školy při utváření školního časopisu, což jej dovedlo do úplného zmrazení. A dalo by se pokračovat.

Tohle všechno je jenom malá ukázka spíše špičky školního ledovce. Ten léty zaběhaný systém je evidentně v rozkladu a bojuje o každý den navíc. Pijde ale doba, kdy se učitelé budou muset rozhodnout, na kterou stranu se přidají.

Proto jsme přišli s onou přednáškou (hostem byl T. Feřtek ze společnosti EDUin, jejímž cílem je, aby veřejnost byla informovanější a schopnější o vzdělávání více přemýšlet a podporovat jeho proměnu) a proto dnes otiskujeme nikoliv obsah přednášky samotné, ale (redakčně zkrácený) výběr z diskuse po ní, neboť do diskuse se zapojili přítomní zástupci školy i občané a některé velmi často se opakující otázky byly převzaty z předcházejících přednášek.

Škol, které opouštějí zastaralé a zaběhnuté metody, je čím dál více, a těch, které se poctivě zaměřují spíše na opíci secvičování správných reakcí pedagogického sboru před ohlášenou návštěvou České školní inspekce, naštěstí méně...

Lameš: Zajímalo by mě, zda opravdu ty nové metody fungují?

Feřtek: Všichni ti ředitelé škol, kde se učí jinak, nechávají děti většinou jednou za 3 roky dělat srovnávací testy a výsledek je po léta stejný. Pokud jde o akademické věci, jsou na tom děti z běžných a inovativních škol úplně stejně. Co mají děti z inovativních škol navíc, je schopnost sebeřízení, rozhodování, větší sebevědomí; oni sobě a druhým lépe rozumí.

Není to nezodpovědný experiment?

Daleko drastičtější experiment je, když zkoušíme, co to udělá, když se společnost mění, ale školy zakonzervujeme. To já osobně považuji za omyl.

Naučí se děti učit i to, co je nebaví?

V inovativních školách učitelé nechají žáky, kteří mají s něčím problém, k tématu dospět. Třeba i půl roku, ale žák pak téma zvládá rychleji. Děti v tomhle věku rády pracují, tomu napomáhají i sociální vztahy a oni jsou motivováni. Takže otázka zní logicky, ale v praxi se s ní téměř nepotkáte. Inovativní školy kladou důraz na stanovování a dodržování, resp. dohadování pravidel. Většina věcí se dohaduje! Není to tak, že někdo přinese školní řád. Školy jsou hyperkorektní v tom, že řeší, jak ta pravidla vznikla a zda dávají smysl. A když se dohodnou, že ano, existuje velký sociální tlak na jejich dodržování, včetně učitelů.

Zvládnou děti z těchto škol přijímačky na střední školy?

Jednoznačně ano. Jsou na tom lépe, jsou to velmi výrazné osobnosti. ČŠI dnes inovativní školy většinou chválí.

Nebouří se rodiče?

Ano, rodiče bývají často konzervativnější než učitelé.

Kde vezme škola učitele?

Většinou si je školí samy, protože fakulty takové lidi fakticky nevychovávají.

Takové vzdělávání ale nemusí vyhovovat každému?

Nikdo nikoho nenutí, můžete si vybrat. Montessori školy říkají, že jsou pro každé děti, ale ne pro každého rodiče.

Není to jenom snaha, aby to bylo všechno nové a moderní?

Školu mění učitelé, když mají vnitřní motivaci. A jestliže chceme vychovat někoho, kdo je schopný se sám rozhodovat, sám řídit, tak to v tom starém školním modelu opravdu nejde. Je to snaha, jak dosáhnout kompetencí, které moderní společnost potřebuje.

Mohou rodiče jako pedagogičti laici mluvit do učení?

Rodič má právo se na všechno zeptat a dostat srozumitelnou odpověď. Některé školy dělají vzdělávací kavárny pro rodiče, ale při přihlášení do školy často podepisují dohodu, že do procesu učení nebudou mluvit.

Učitelka H. Jančová - MZŠ: Samozřejmě se vším, co tu říkáte, nelze než souhlasit. Protože učím v normální tradiční škole, která, myslím si, není vůbec špatná, tak ale narážím na spoustu věcí, které dělají problém. Mně se třeba líbilo to vaše: já dám autonomii, smysl a mistrovství žákům. Ale já na státní škole pociťuji velký nedostatek autonomie, velkou nesvobodu, kterou státním školám diriguje stát. Takže my spoustu věcí vnímáme jako nesmyslné, spoustu věcí bychom rádi dělali jinak, máme pocit, že všichni ten dirigismus státní, všechny ty nejnovější vyhlášky a tak dále mnohdy spíš ty školy neskutečně nepřiměřeným způsobem svazují, a zároveň všichni těm školám nadávají, že nejsou autonomní.

Feřtek: Když si rodiče stěžují, že učitelé jejich děti to či ono neučí tak, jak oni by si představovali, tak říkám, no dobře, ale vy chcete, aby učitelé vychovali vaše dítě jako autonomní osobnost, tak jak je může učit někdo, kdo sám autonomní není, kdo je sešněrovan v tom, kam smí přijít, co smí říct, co nesmí říct, co má udělat... Na druhou stranu je fakt, že budeme-li srovnávat náš vzdělávací systém s evropskými, tak tady je míra autonomie školy a ředitele mimořádně vysoká. Je to trochu problém vedení, je řešitelný na úrovni té školy. Opravdu, ředitel má u nás velké možnosti a pravomoci.

Jančová: Před tím jsem s vámi souhlasila, teď s vámi hodně nesouhlasím. Já si nemyslím, že by ředitelé měli hodně velké možnosti. Naopak za ta léta, co to sleduji, mám pocit, že ředitelé jsou pouze zatížení mrahem povinností, přičemž podmínky k jejich plnění jsou neuvěřitelně mizerné. Dám konkrétní příklad, kde si myslím, že opravdu žádná svoboda nepanuje. Například školní řád má deset stran, takže ho nikdo nečte. Logicky, to není ke čtení. Na druhou stranu, když bychom ho chtěli mít kratší, a to chceme, tak vždycky, ale opravdu vždycky narazíme na to (u ČŠI), že tohle nemáte ve školním řádu, tohle to tam doplňte, tohle vám tam chybí. Naposledy, když jsme měli teď inspekci, jsme museli předkládat školní řád, protože tam chyběla jedna nějaká věta, dvě slova, která jsme tam museli dodat. Není to o tom, že se s dětmi nebavíme, ale jsme těmi pokyny dirigováni.

Feřtek: No. To, že ředitelé mají velkou míru autonomie, svobody, neříkám já, to říkají sami ředitelé. Asi ve srovnání s jinými zeměmi, kam jezdí a sami to konstatují. Na školní řády různých škol se dívám pravidelně, jsou různé, někdy velmi přehledné,

a je to hodně postavené na dohodnutých pravidlech. Ale možná čtu jenom nějaký výcuc a někde mají nějaký divný dokument, který nikdo nečte a který školy neukazují... Přibývání podivné administrativy shora ale nerozporuji.

Psycholožka MZŠ, Bílková: Jak by to fungovalo, kdyby do alternativní školy šly děti, jejichž rodiče nemají vzdělání jako prioritu?

Feřtek: Vzorek rodičů malých inovativních škol je jiný. Ale v Čechách jsou již velké školy, které jsou inovativní. U nich už vzorek rodičů není vybraný. Např. ZŠ Na Beránku, ZŠ Kunratice, ZŠ dr. J. Malíka v Chrudimi. Neexistuje žádná bariéra, proč by inovativní školy tyto děti nemohly absorbovat, pokud jste to takhle myslela.

Bílková: To jsem takhle nemyslela. Spíš je vidět, že ty inovativní školy mají vždy vybrané rodiče.

Feřtek: A otázka spočívá v čem?

Bílková: To je jen taková moje pochybnost. Jak by to fungovalo, kdyby do těch svobodnějších škol chodily děti rodičů, kteří se nezajímají.

Feřtek: Proč by to nemělo fungovat?

Bílková: Děti nemají tu vnitřní motivaci.

Feřtek: Ale tu motivaci přece vytváří ta škola! Inovativní školy poskytují větší servis, nevidím důvod pro problém. V těch velkých inovativních školách, kde je 500, 700 dětí, je celé spektrum dětí. Ale stejný problém budete mít i v klasické škole. V té inovativní se ale řeší víc sociální věci, učitelé si s dětmi víc povídají a tyto školy mají větší šanci problém zachytit a sanovat.

Bílková: Já jsem spíš měla na mysli extrémny typ svobodná škola.

Feřtek: Ale svobodná škola je extrém, protože u nás neexistuje. Ale jeden příklad přece jen. Když minulý rok vznikaly Scio školy, tak děti z běžných škol přicházely do prostředí školy, které na ně kladlo jiný typ nároků na vytváření a dodržování pravidel, které tyto děti měly problémy ustát, protože na takové prostředí nebyly připravené, zvyklé, byly zvyklé, že jim furt někdo říká, co mají dělat, a najednou jim to nikdo neříká a chtěl po nich rozhodování.

Učitelka ZŠ: Já bych se v tuto chvíli chtěla zastat těch normálních základních škol, protože si myslím, že to, co se tady dneska řeklo, ano, existují školy alternativní, vyhovuje to lidem, je to super. Ale myslím si, že spousta věcí se dělá na normálních školách. Budu mluvit za naši školu, protože i na normální škole, která má skoro 1000 žáků, se dá učit tak, že to ty děti baví, že se zde dělají věci, které jsou moderní, vedou děti k nějakému rozhodování, aby si samy hledaly informace, aby dodržovaly pravidla, aby do školy chodily rády.

Feřtek: A kde vidíte ten rozpor? Těch škol jsou stovky a patří mezi ně i normální školy. Věci, o kterých mluvím, vidím i na normálních školách. Podstatné je, zda učitel ví, proč to dělá, co dělá, čeho tím chce dosáhnout a jestli v normální škole učí rozhodováním. Není třeba se jich zastávat.

Učitelka ZŠ: Tak mně tady občas vyšlo, že my tady ty děti tak trochu jako dusíme, svazujeme.

Feřtek: Když jsem mluvil o tom rušení tříd atd., tak jsem předváděl ty školy, kde se inovace realizuje viditelně, jasně a naplno.

V těch běžných školách to bývá různě. Všechno probíhá víceméně standardně, ale začínají třeba vyučovací blokem, aby měli více času, propojují třídy a další. Podstatné jsou ty principy. Takže to neznamená, že velká škola je špatně. Nicméně zorganizovat ty věci, o kterých jsem mluvil, je docela těžké.

Jančová: Já bych se ještě chtěla zabývat tím, jakým způsobem se u nás vede diskuse o vzdělávání. Bavíme se o tom, jak děti učit, k jakým dovednostem je vést, ale vůbec se nevede debata o kurikulu, o obsahu učiva. Já si třeba myslím, že RVP (rámcový vzdělávací program) pro základní školy je něco, co by mělo být zatraceně, strašně moc předěláno, zestručněno. Je to opět prostě „nabušený“, což školy svazuje, je toho moc a ta svoboda by byla možná a lépe by se dalo tyhle věci měnit, kdybychom se necítili svázáni tím množstvím toho, co se požaduje.

/pozn. redakce – my jsme ale zjistili, že

RVP od Ministerstva školství dává školám za povinnost učit pouze rámcové znalosti a fakta. Hlavní jsou kompetence, tedy výuka v souvislostech, za samostatné práce dětí. „Nabušenost“ ŠVP (Školní vzdělávací program) už je věcí škol. To, že naše škola má ŠVP pro rok 2016/17 s názvem „Škola – dílna lidskosti“, č. j. 564 „nabušený“ na 186 stran je problém především koordinátorky tvorby ŠVP. A tím je právě a jen pí učitelka Jančová!!)

Feřtek: To je pravda, ale ta debata se v odborných kruzích vede.

Jančová: Mezi odborné kruhy učitelé nepatří.

Feřtek: Prosím?

Jančová: Učitele do nich moc nezahrnují ty odborné kruhy.

Feřtek: Jakože tam nejsou učitelé? No ti tam rozhodně jsou!

Jančová: No, já nevím, no.

Feřtek: Tak třeba ZŠ Kunratice dělá každý rok velkou konferenci výhradně pro učitele, ►

— inzerce —

Autoservis Hovorka

SLUŽBY PRO: OSOBNÍ VOZY | DODÁVKOVÉ VOZY | NÁKLADNÍ VOZY | PŘÍVĚSY | NÁVĚSY | ZEMĚDĚLSKOU TECHNIKU

SERVIS OSOBNÍCH A UŽITKOVÝCH VOZŮ

Servisní prohlídky | Výměna olejů | Oprava autoelektriky | Montáž zabezpečovacího zařízení | Montáž tažného zařízení | Výměna autoskel
 | Servis klimatizace | Oprava brzdových systémů | Příprava a provedení STK | Odtahová služba | Diagnostika elektrických systémů vozidel | Měření podvozku 3D technologií | Náhradní vozidlo | Přestavba vozidel pro autoškoly | Renovace světlometů

AUTODOPRAVA

JÍŘÍ HOVORKA
TEL: 602 326 785

ZEMNÍ PRÁCE, STAVEBNÍ PRÁCE
KONTEJNERY, PRODEJ PÍSKŮ, ŠTĚRKU

Kontejnery | Zemní práce
| Demoliční a stavební práce
| Deponie – prodej

Autoservis
pneuservis

PNEUSERVIS PRO OSOBNÍ, NÁKLADNÍ, ZEMĚDĚLSKÉ A MOTO

Prodej PNEU | Prodej disků hliníkových i plechových | Montáž, vyvážení, opravy pneu
| Uskladnění letních i zimních pneumatik

Držitel certifikátu ISO 9001, 14001

Provozovna HRADEŠÍN 145 (směr Doubek)

PROVOZNÍ DOBA: Po – Pá 8.00 – 18.00 h., So – 8.00 – 15.00 h.

SERVIS: tel.: 602 313 343 AUTODOPRAVA: tel.: 602 326 785

www.autodoprava-hovorka.cz
www.autoservis-hovorka.cz

► tam jsou jenom učitelé, jako posluchači nebo lektori a tam se zrovna tyhle věci probírají velmi intenzivně a velmi často. A my také děláme často kulaté stoly, konference, učitelé semináře. Ale v jedné věci Vám dám za pravdu, nevznikly příslíbené cyklické revize RVP.

Jančová: Já jsem to asi řekla špatně. Já vím, že takové konference existují, také jsem na nějaké byla. Ale jak bych to řekla. Řeči se mluví a voda plyne. Nikdo, kdo má odpovědnost za řízení školství ve státě, nevěnuje všem těm konferencím pozornost, aby se ty výstupy objevily v tom, jak je školství vedeno. Střídají se ministři, každý má jinou koncepci, dodnes neexistuje národní plán vzdělávání. My si můžeme povídat desítky let, ale ten výstup ve státě je minimální.

Feřtek: Odporoval bych v jedné věci. Spousta věcí se změnila i na úrovni řízení. Takže máte pravdu v tom, že ministři se střídají a žádný orgán, který by udržoval tu kontinuitu, neexistuje. Ale mám pocit, že v českém školství se to vyvinulo tak, že si pomáhá samo.

Jančová: Zase asi jsem to možná řekla špatně, zase jsme si asi, možná nerozuměli. Já mám asi stejný pocit jako vy, ne že to školství se neměnilo, ono se mění, ale tomu státnímu školství neustále někdo okopává kotníky tím, že pořád říká, jak je špatné, jak je mizerné, kdesi cosi, a ten dvacetiletý vývoj jako kdyby někteří tihle kritici vůbec neviděli. To je věc, která mi

vadí a mrzí. Tu nejužasnější věc, kterou by pro naše školství mohli udělat, by bylo, kdyby zrušili inspekci a všechny ty poradní orgány a nechali lidi normálně na školách pracovat. A potom, podle výsledků by mohli říkat, jestli dobrý, špatný... Ale to všechno, co se na ty školy hrne, ty nejrůznější administrativní povinnosti, nesmysly neuvěřitelný, to je to, co většině učitelů kazí radost z práce s dětmi. Jako my ji máme, ale tohle, co všechno je kolem toho, a je to čím dál horší a čím dál strašnější, to je prostě strašně špatně.

Feřtek: K tomu skoro nemám co dodat...

Duchek: Tady se mluvilo o tom, že existují školy, kde společně vícero ročníků spolupracuje, starší děti učí mladší, nemají zvonění, dohadují školní řád, učebny jsou otevřené atd. Mně by zajímalo, jak tady některá z paní učitelék říkala, že tyto věci na naší škole dělají, tak mě by zajímalo, jakým způsobem se dá poznat, jestli to, co dělají, dělají dobře? Jaký je ten výstup? A kde je měřitelný, kde si jej ověřím? Jak poznám, že to probíhá svobodně, když je to svázáno tím vším okolo, s čím jakoby nejde hnout? No nejde hnout...

Feřtek: Je otázka, jestli vám jde o ten proces nebo o ten výsledek. Já mám na to takový banální test. Jedna paní ředitelka, která taky hodně jezdí na jeden den po školách, mi říkala, že než dojde do ředitelny, tak už vlastně všechno ví. A pak má ten den na to, aby si potvrdila, jestli je to

pravda, nebo se v něčem spletla. A musím říci, že to tak je.

Já třeba vlezu o přestávce do osmé, deváté třídy a na něco se zeptám. A jsou dva modely. Buď ta škola sociálně funguje a děti jsou zvyklé s dospělými komunikovat na rovinu. Takže mi normálně odpoví, pomůžou mi, chovají se normálně. Ale když ta škola nefunguje, tak je ve třídě takové mrtvolné ticho, nebo bugr. A když přijdu do třídy, tak oni zvláště zmrtní, když se na něco zeptám, tak se tváří, že neslyšeli, nebo se začnou divně šklebit a koukat z okna. Tam vidíte, že oni mají z dospělých vlastně strach, neumí s nimi komunikovat, nevědí, jak na to. Samozřejmě jsou individuální rozdíly, ale jestliže to zkusíte ve dvou, třech třídách a převládá určitý pocit, tak víte, že ta škola to minimálně sociálně nezvládá.

A pak jsou takové drobnosti. Přijdu v hodině, stoupnu si na chodbu a poslouchám. Když je ticho, vím, že je problém. Kde učí normálně, je většinou ruch. A když slyšíte mrtvolné ticho a pouze monotónní hlas učitele, tak to já považuji za potíže. Musím říct, že přežít některé hodiny je opravdu těžké. Holčičky se hlásí, i kdyby to bylo na popravu, kluci jsou vypnuti, mají skleněný oči a jsou mimo. A do toho paní učitelka přednáší. Naštěstí toto už není převládající model. Ale najdete takové případy. Takže poznat se to dá a máte-li zkušenost, tak velmi rychle.

Petr Duchek

— inzerce —

👉 SMLUVNÍ CENY www.sute-pisky.cz

AUTODOPRAVA

603 242 142

Milan Petružálek - mobil:

- ✓ odvoz kontejnery
- ✓ sutě, odpad, písky
- ✓ recykláty, tříděná zemina
- ✓ přeprava materiálu
- ✓ multikára, Avia, Iveco, Tatra
- ✓ zemní - výkopové práce, demolice

ZÁMEČNICKÁ POHOTOVOSTNÍ SLUŽBA NON-STOP

Otevření zabouchnutých
a zamčených dveří bytů, aut, trezorů

Tel.: 776 422 227

Nikdy není pozdě začít

Zúčastnila jsem se kurzu "Sebevědomý senior", který uspořádal Spolek OKO v průběhu listopadu a prosince minulého roku.

Protože byl kurz zaměřen hlavně na sebeobranu, hlavním instruktorem byl pan Kollman, který má s tímto výcvikem bohaté zkušenosti. Společně se svým kolegovi nejprve předvedli ukázky z bojového umění a pak nám trpělivě ukazovali, jak jednoduchými chvaty zneškodnit i silného útočníka. Všichni jsme si tyto chvaty vyzkoušeli a přitom jsme se od srdce zasmáli.

Velice přínosná pro nás byla i účast zdravotnice ze záchranné služby. Bylo nám předvedeno, jak poskytnout první pomoc a jak se zachovat v nenadálých situacích, kdy i zdánlivě malá pomoc může jinému člověku zachránit život. Přiznám se, že některé informace byly pro mne novinkou.

Přínosem byla i přítomnost policisty z místně příslušného oddělení Policie ČR

a předsedkyně Českého kynologického svazu ZKO Praha 9.

Celý kurz probíhal v příjemné, přátelské atmosféře a nechyběl ani humor, který je v této době, zvláště pro starší občany, velice důležitý.

Chtěla bych tímto poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě a realizaci tohoto kurzu a také, že věnovali čas i vlastní ►

► finanční prostředky, aby zpestřili život seniorům. V případě pořádání dalšího kurzu se opět ráda zúčastním a všem spoluobčanům bych to vřele doporučila.

Božena Ryantová

Poznámka

Kurz byl ze známých důvodů sice zkrácen

téměř na polovinu, ale uskutečnil se. Až na výjimky (např. odstěhování) jej dokončili všichni přihlášení.

Senioři si mohli vyzkoušet, že i v jejich věku je určitá míra fyzické obrany možná. Správně nastavené lokte, šikovné ruce, pohyby těla, dřívka, berle, deštníky atd. K obraně je toho více, než by se mohlo zdát.

Teoretická část poskytla seniorům také informace a návody jak na praktiku podvodníků, první pomoc, nástrahy hazardu, útoku psa atd.

Organizaci kurzu měl na starost pan Veselý, praktický nácvik pan Kollman. Oba se svých rolí zhostili na výbornou.

Na závěr obdržel každý senior dokument o absolvování a došlo i na příjemné posezení.

To je chování

Jsem zakládající, nikoliv však současnou členkou Základní kynologické organizace č. 394 v Újezdě nad Lesy a chtěla bych se vyjádřit k průběhu tzv. kulatého stolu na konci loňského roku kvůli cvičišti v Dubinské ulici. Něco takového jsem nezažila ani za totality (a to je mně sedmdesát let a měla jsem manžela emigranta):

Bezprecedentní arogance, ponižující postávání v blátě na hrázi rybníka, předlouhé žvanění hlavního aktéra (pozn. radní Jeníček), radního, stěžovatele a moderátora v jedné osobě(!), snažení radního o manipulaci s majiteli přilehlých nemovitostí a sebestředné prosazování své osoby, osoby, ne názorů, on totiž žádné přínosné názory v této věci nemá, jenom prosazuje, co si zrovna umane. Zazněl i názor obyvatele z domku, na kterém byla dříve cedule „klempířství“, co že je to za hrůzu ten cvičák a jak trpěli jeho rodiče. Ujišťuji čtenáře, že jsem s jeho otcem chodila velmi mnoho roků do pole na kukuřici a velice často jsme si spolu povídali, ale na nic takového si nestěžoval.

Pokud vím, tak i Walterovi se shodovali v tom, že je situace lepší a že se ZKO snaží vyjít vstříc. Například i v nesmyslném požadavku parkování s auty čelem k rybníku, zády ke cvičišti, přestože na svém si snad mohl parkovat, jak chce, ale ZKO se snaží vyhovět a i tuhle blbost akceptuje.

Udělal jsem si na kulatém stole nahrávku, ale některé názory se i s odstupem času opravdu nedají poslušat: „Je to hrůza, od rána jenom štěkot“, „Cvičte od rána, aby byl odpoledne klid“, posměvačné komentování připomínky tajemníka Českého kynologického svazu p. Šišky, že: „Štěkot je přirozený projev psa,“ jak p. Jeníčkem, tak sborem dam, které ho úlisně podporovaly

a udělaly z pár slov kabaret na několik následujících minut, připomínající ubohý výňatek z filmu Kvočny a král“.

Stejně velké veselí na straně páně Jeníčkové klaky vypuklo, když JUDr. Myška řekl jenom začátek(!) své věty, která se měla týkat volného pobíhání psů venčených občany z širokého okolí a kterážto věta začínala: „Já ve volném čase“ a dál už nebylo možno pokračovat, protože jsme se jako již po několikáté dozvěděli, že: „To je váš problém!“ což byla univerzální reakce řečnického génia, radního Jeníčka.

Ze strany klaky moderátora zazněly i takové myšlenkové perly jako například ta o ceně pronájmu za tržní cenu. Aby bylo jasno, jde o rovnou plochu nudle, vzadu příkop, po straně sráz k potoku. Komu stojí tohle za takové tažení? Vždyť na řádně pronajatých soukromých pozemcích může ZKO pokračovat ve svých aktivitách dál a pro obyvatele se nic nezmění. Proč se někteří obyvatele nechali zatáhnout do této války?

ZKO žádnou válku nechce, snaží se vyhovět, snížila výcvikové dny, stahuje všemožně „volume“ doleva, ale to není to, o co má p. Jeníček zájem. Jestli se nepletu, je ve hře něco úplně jiného, a to se ukáže, až se objeví těžební záměr. Já i p. Jeníček víme jaký, jenom nevím, s jakým programem uhradil újezdské voliče. Spíš bych, být voličem, preferovala opravu vozovek, nejvíce by ji

potřebovala zrovna ta, co se nachází o ulici výš nad bydlíštěm p. Jeníčka.

Na celém mně irituje i to, že kdybychom se na pozemcích nenadřeli, neodstranili skládku, tramvaj bez kolejí a celá léta pozemky neudržovali a nebojovali s černými skládkami, včetně noční spolupráce s policií, díky čemuž bylo několikrát zabráněno složení celé sklápěčky Tatry 148, a to nemluvíme o kuchyňských linkách, koupelnových stěnách, vanách a sedacích soupravách z Rohožníku, tak dnes už by tam bylo Eldorado pro projížďající čuňata ze všech stran a tolik potkanů a možná i zápachu bych přilehlým majitelům nemovitostí nepřála.

Aktivně ve svém volnu zvelebovat své okolí by proto mělo být samozřejmé pro každého občana obce. Ovšem to se netýká p. Jeníčka, ten si udržuje například pozemek p. č. 538/9, který sousedí s jeho pozemkem. Oplotil si ho, pořádá tam soukromé párty a nikdo se bohužel nezajímá o to, že pozemek má majitele, ale není dokončeno dědické řízení. Jak je to možné? Kde je etický kodex pro radního a kde je právo? Mohl by to pan radní vysvětlit?

Předpokládám, že zvukový záznam z kulatého stolu je na otevřených stránkách místního úřadu Újezda nad Lesy k dispozici a výše popsané o tomto jednání si může každý ověřit.

Jaroslava Růžicková

Přehled pronájmu pozemků ve správě MČ Praha 21

NÁJEMCE - SPOLKY	Nájem za m ²
Český kynologický svaz, ZO-394 Ú. n. L.	5,00
Český svaz včelařů, o.s.	1,00
Český rybářský svaz - Újezdský rybník	0,28
Fotbalový klub Újezd nad Lesy	0,16
TJ Sokol Újezd n/L (Tenisový Club) - kurty	0,16
TJ Sokol Újezd n/L (Tenisový Club) - pozemek a šatny	0,01
Český rybářský svaz - Blatovský rybník	0,01

Poznámka

K výkřikům ohledně tržního nájemného, které se možná ozvaly na základě nekompetentních informací od radního Jeníčka, je třeba uvést, že požadavek na zvýšení nájemného se sice může zdát logický, ale neziskové organizace jsou zpravidla radnicemi podporovány. Pokud chce tedy někdo toto měnit, tak všem stejně. Poměrně snadno jsme totiž zjistili, že kynologové platí s přehledem nejvyšší nájemné!! Opravdu chce pan radní vést své sousedy i do války s ostatními organizacemi?

Podle usnesení RMČ54/0931/17 schválila rada výpověď z nájemní smlouvy, kterou byla pronajata parcela č. 544/5 kynologům.

► A měl odpověď, u které se náramně bavil, vyřešenou.

J. Slezák proti zájmům obce

Vystoupení pana Slezáka na lednovém jednání výboru územního plánování na magistrátu, týkající se schválení změny funkčního využití ploch veřejného vybavení na všeobecně obytné území mezi Zařičanskou a Lišickou, mě přimělo pustit zastupitelům krátký zvukový záznam s projevem pana Slezáka. Po chvíli jsem byl ale pí starostkou přerušen, aby jej nikdo z přítomných nemohl slyšet. Pan Slezák totiž na záznamu tvrdí,

že MČ v minulosti počítala s tím, že na předmětných pozemcích bude škola, nebo škola, ale už má takové kapacity, že je nepotřebuje (!). Ptal jsem se, a později i další zastupitelé (Zátková, Koutský ...), proč jde proti zájmům obce, jak bude řešit povinnou předškolní docházku od září 2017, proč nerespektuje usnesení rady, které byl členem, a ta změnu územního plánu neschválila, a na základě jakého mandátu takto na magistrátu vystoupil. Pan Slezák mi skočil do řeči se slovy, že lžu, což mi umožnilo použít jeho oblíbené „Nemáte slovo, nemáte slovo“, v jiné odpovědi se vymluvil, že se jako předseda magistrátního výboru takto vyjadřuje i k jiným

materiálům, ale na základě jakého mandátu pronesl svá slova, nevysvětlil. Paradoxní bylo, že nakonec zastupitelstvo nepodpořilo záměr prezentovaný panem Slezákem na magistrátu...

A perlička na závěr

„Těžkou práci“, kterou naši radní vykonávají, si také sami ohodnotili (přes protesty opozice, která navrhovala zachovat současný stav) zvýšením svých platů o 4 procenta, což s kolicí prosadili. Pokušení prostě bylo příliš silné.

Petr Duchek

Jak se narodilo psiško a proč

Psiško-OB, z. s. Psi škola obediencie. Kousek česky, kousek anglicky..., ale nechme tolik současné prolínání jazyků stranou a pojďme si povídat o "jádro pudla"!

Psiško-OB totiž aktuálně vytváří podmínky pro tréninky nejen takzvané "vysoké škole poslušnosti" nebo-li obedienci (počeštěné skloňování z anglického obediencie = poslušnost), ale poskytuje zázemí milovníkům psích triků - dogdancingu a také jednomu z nejmladších kynologických sportů - noseworku (pachové práce). A to vše pod vedením skutečně renomovaných a zkušených trenérek jako jsou Lucia Stemmerová, Vanda Gregorová, Klára Hlubocká nebo Saša Křivohlavá a Petra Šubrtová.

Existuje čtvrtým rokem, a jak už to bývá, vzniklo vlastně náhodou a z nouze, když se pár agilistů pídilo po možnosti trénovat mimo letní sezónu poslušnosti schůdnou i pro malá, nepracovní plemena. Bylo nás sotva pět týmů a trenérka za námi dojížděla až z Benešova. Trénovali jsme na plácku za sídlištěm a s přicházející zimou nám začala skvěle sloužit původně klempířská dílna mého dědečka, vlastně taková větší, vytápěná garáž. Přátelé dodali koberce, pomohli vyrobit překážky a naše skupinka začátečníků se začala rozrůstat. V roce 2013 byla obediencie na prahu svého rozmachu a noví žáci ji začali rychle objevovat. Někteří na chvíli, někteří na déle a pár týmům uvízli za drápkem koníček na dlouhá léta.

Dílnou a cvičištěm Psiška dosud prošlo více než 500 pravidelně trénujících týmů a desítky dalších využívají naše semináře, prodloužené víkendy, letní tábory, tréninkové nebo oficiální zkoušky a další převážně kynologické akce. Lídry týmů v oblasti těchto sportů jsou převážně ženy všech věkových kategorií, ale nechybí ani muži a co nám dělá největší radost ani děti pro které je přitažlivý svojí pestrostí především dogdancing. Škála plemen je opravdu široká - v lekcích všech tříd se potkávají zástupci rozmanitých

ras od úžasných venkovských voříšků, přes čivavy a yorkšíry až po nejrůznější ovčácká a pastevecká plemena. Obedienci u nás trénuje početná parta nejrůznějších retrívrů ze školy paní Evy Píchové, skvělé výsledky podávají i netradiční plemena jako jsou lousianští leopardí psi, složitá Shiba inu, samojedi, australské kelpie, ruský teriér, československý vlčák, bišonek, papillon ... Energii na place dokáží spoutat dychtivé border kolie, nejrůznější teriéři i skotačiví pudlíci. Pejskové u nás začínají jak od štěněčího, tak od seniorského věku. Zvláště obediencie a nosework nejsou fyzicky náročné sporty a dokáží báječně posloužit jako společná, smysluplná zábava a prostředek k budování pevného vztahu mezi páníčkem a psem jakékoli věkové kategorie.

Česká republika je země pejskařů. Statistika tvrdí, že psa, kočku nebo jiného mazlíčka má u nás každá druhá domácnost. Zkušenost mi napovídá, že statistika za realitou spíše pokulhává, registrace psa nebo jeho nahlášení na místním úřadě není, zvláště na venkově, pravidlem a více psů či směska mazlíků v jedné domácnosti není výjimkou.

Programem a cílem Psiška je časová i cenová dostupnost tréninků pro nejširší škálu zájemců od důchodců po děti, zajištění zkušených trenérek a trenérů, kteří nevidí v konečné fázi pouze splněný cvik, ale dokáží rozkrýt, objasnit a pomoci člověku pochopit původ konkrétního psiho projevu. Dávno je pryč doba, kdy byl pes považován za bytost

bez emocí a sotva se mu přisuzovala schopnost cítit bolest. Seriózní vědecké práce posledních let objevují emocionální svět psů a pomáhají nám tím otevřít oči. Otevřít oči a probudit se ze své člověčí sebestřednosti. Nejsme totiž na Zemi jedinými pány.

Martina Zajptová, Psiško-OB z.s.

inzerce

Výcvik psů a štěňátek všech plemen

608 98 22 95

poslusnypes.eu

VAMOS A COCINAR!

Vamos vaří
přijďte ochutnat a náš tým podpořit

27.5. 2017 Úvalský kotlík

SOUTĚŽ VE VAŘENÍ GULÁŠŮ

v pravé poledne na náměstí v Úvalech

<http://vamos0.webnode.cz>

PŮJČOVNA VYBAVENÍ NA VIA FERRATY

jištěné cesty

POŘÁDÁME ZÁJEZDY NA FERRATY

V ČECHÁCH I DO ZAHRANIČÍ VŽDY

S KVALIFIKOVANÝM PRŮVODCEM

info mailem

lezecké úvazky,
prsni úvazky, tlumiče pádů
odsedky, helmy, karabiny

300.-/komplet os/den

400.-/os/víkend

Újezd n/Lesy

tel. 602 313 840

j.zajpt@seznam.cz

Zelené pokrytectví

Na stránkách Otevřeného Újezda (OÚ) se začátkem roku objevil článek (Rok 2017 - rok Charty 77), který zcela jasně ukazuje, že někteří představitelé OÚ se neštítí opravdu vůbec ničeho a svými nabubřelými frázemi zneužívají i památky zesnulého prezidenta V. Havla.

Pro názornost malá ukázka inkriminovaného článku: „Loňský rok Václava Havla přechází do roku letošního, v němž si připomínáme 40. výročí zveřejnění prohlášení Charty 77. Navzdory současné normalizační náladě ve společnosti - kterou aktivně vytvářejí i pasivně přijímají normalizovaní a jejich nástupci, pro které je zaklínadlem "klid na práci" a obtěžující je pravda i vlastní odpovědnost za věci veřejné - dvě třetiny obyvatel Čech a Moravy si mozky vymývat nedají a nevěří Velkému bratru Babišovi a jeho totalitní partičce. A svobodná média - velká i malá - budou

navzdory inženýrům moci a křiklounům všeho druhu připomínat "samozvance a zaprodance" jejich určující étos v české společnosti na konci 20. století a životodárnost na začátku století 21. Otevřený Újezd se přidává”.

Vzhledem k tomu, že partička „samozvanců“ kolem pana Roušara a pí Kazdové, kdy zejména duo Roušar - Hartman drží u moci a v radě městské části Praha 21 v krypticky čistě podobě zlo z represivních složek minulého režimu už druhé volební období - J. Slezáka známého tím, že se podílel na brutálním bití demonstrantů

na Václavském náměstí, je tato „připomínka“ spíše výsměchem všemu, za co V. Havel bojoval. Přitom jsou to právě představitelé OÚ, kteří omlouvají účast J. Slezáka zaklínadlem "klid na práci pro Újezd" a maskují tím jen svoji neutuchající touhu po moci stůj co stůj.

Celý článek, pod kterým je podepsaná Z. Kazdová, tak nelze vnímat jinak než jako nestoudné pokrytectví a bezpáteří ochotu OÚ zasednout do rady MČ s kýmkoliv a za všech okolností.

Jiří Lameš

Prasata, volavky a Újezdský zpravodaj

Asi si řeknete, co mají prasata, volavky a Újezdský zpravodaj (ÚZ) společného. V podstatě nic. Jenom jsem o prasatech a volavkách ve zpravodaji nic nenašel, a tak mě napadlo o tom napsat. A když už jsem byl v tom psaní, přidal jsem i něco o tom, jak mění Újezdský zpravodaj k lepšímu. Ale chraň Bůh, že by se některý z politiků ve vedení radnice chytil za nos a veřejně toto jenom zmínil. Ale jsem zvyklý.

Zatímco v zahraničí řeší multikulturní „Willkommen“, újezdské „Willkommen“ je mnohem prostší, přímější. Divoká prasata také nerespektují hranice a už od loňského roku v hojném počtu krouží kolem našich újezdských domovů. Občas vlezou na návštěvu do mateřské školy, občas nahlédnou k sousedům, čas od času se projdou některou ulicí, ale naše radnice, zdá se, nastolila zeleno-prasečí „Willkommen“ a nijak aktivně a kooperativně s okolními obcemi věc neřeší. Pokud ano (viz RMČ41/0694/16), v ÚZ o tom neinformuje. Co s tím? Ani nevím, ale upozornit na tento problém mi přišlo správné. Navíc mě na něj přivedla jedna újezdská občanka.

Setkání s divočkem

Chodí běhat do Klánovického lesa a v únoru se dvakrát potkala s divočkou. Naštěstí měli vždy jiné starosti, než se zabývat běžkyní. V jednom případě však jen pár metrů před ní vyběhl statný jedinec z houští, přeběhl přes cestu a zmizel kdoví kam. Sportovkyně v ten moment ovšem bezpečně poznala, že srdce lze mít i v krku.

Oko Újezda

Redakce Magazínu Oka už od loňska zachytila několikrát prasata mezi obytnými domy Újezda. Bude se naše radniční „Angela“ se svým houfem ve vedení radnice problematikou aktivně zabývat, nebo si počká až na nějakou svini na zahradě?

A co volavky?

Vracel jsem se asi před měsícem za soumraku domů. Šel jsem podél Blatovského potoka, všude ticho, když v tom se ozval takový zvláštní tichý zvuk úderů, pomalu rozrážejících vzduch. Od potoka se právě zvedl pár podivně

šedo-černých ptáků s nataženými končetinami a těžkými, leč elegantními a majestátními pohyby křídel se přesunul o nějakých 200 metrů dál podél potoka. V tom šeru, zarostlém povodí a proti ještě světlé obloze to vypadalo tajemně, skoro jako by do Újezda zavítal pár pterodaktýlů. Srdce v krku jsem sice neměl, ale přesto jsem na chvíli zůstal stát, pozoroval majestátní let opeřenců a přemýšlel, jaký to druh jsem vyplašil. Byly to volavky popelavé, které z našich končin na zimu netáhnou na jih. Jsou prostě tady. Tak až je spatříte, nelekejte se a neplašte je, začínají totiž hnízdit. A to stojí za pozorování. Přesné místo ale raději neprozradím. Nicméně ani tuto zvláštnost Újezdský zpravodaj ještě nezaznamenal.

Jak pozitivně působíme na ÚZ

Nebudu se tentokrát věnovat cenzuře ÚZ, ale tisku a grafickému zpracování. Nejeden z vás si jistě všiml, že Újezdský zpravodaj prošel několika změnami:

➤ V minulém volebním období starosta Roušar koncepčně převedl časopis

na „vixlajvantový“ papír a vtiskl mu světový formát The New York Times (nebo také Rudého práva). O návratu k „normálu“ nechtěl ani slyšet. Tradici formátu A4 a „normálního“ papíru tehdy držely Svobodné újezdské listy. Po posledních volbách se ÚZ vrátil k formátu A4.

➤ A začal vycházet Magazín Oka. Na křídlovém papíře. ÚZ jej s křídlovým papírem vzápětí následoval.

➤ To ale nestačilo. ÚZ se začal tisknout ve stejné tiskárně, kde donedávna vycházely Svobodné újezdské listy.

➤ Magazín Oka od samého počátku vsadil na pořádek, zarovnání sloupců, pevnou úpravu článků, inzerci i fotek. S tím se ÚZ pere stále, ale s každým číslem je úspěšnější a úspěšnější. Z tohoto pohledu lze nad posledním číslem vyjádřit spokojenost. Inu za 9 tisíc měsíčně zřejmě nelze očekávat, že se grafické služby změní hned, ale spíše až po letech.

➤ Magazín Oka si hned od počátku dal za cíl dobré doručení do schránek. Bylo jasné, že Česká pošta je v tomto směru poněkud slabší partner a roznos v některých oblastech Újezda je hodně špatný. A tak se Spolek Oka pustil do osobního roznášení. Po mnoha letech dohadování a stěžování se ÚZ pustil do období osobního roznášení také. Inu co soukromý sektor řeší hned, státní roky.

Cenzura

Co ale nechápu, proč má někdo pořád potřebu zasahovat bez konzultace, či souhlasu autorů do článků, či měnit jejich nadpisy (viz i str. 4). Změnou jednoho slova se často sníží a vytratí smysl sdělení. Ale snad i to se pan šéfredaktor a celá redakční rada někdy naučí a na dotazující e-mail vysvětlujícím způsobem vždy odpoví. Patří přece k otevřené radnici.

Petr Duchek

Masopust čili fašaňk

Začnu malou pomasopustní příhodou. Má známá, která v sobotu byla nakoupit v Albertu na Rohožníku, během víkendu všem vyprávěla, že u obchodu viděla dva velbloudy. Někteří ji chápavě politovali a někteří s ní naoko souhlasili a tvrdili, že i oni velbloudy viděli a že je to přece běžná věc.

Ale ti velbloudi tam doopravdy byli, stejně jako jezdci na koních, harmonikář i maskovaná dáma, která všem nabízela z košíku slané precílky. Ale hlavně tam byla spousta malých i velkých dětí v maskách. Jejich masky byly v duchu vyhlášeného masopustního tématu – „Flóra a fauna“ a některé i v duchu vlastní fantazie. Teď se možná někteří z vás pozastaví nad tím, že vůbec nezmiňuji dospělé, ale s dovolením jsem je zařadil mezi „velké děti“, protože kdy jindy se z nás dospělých mohou stát děti, když ne o masopustu.

Úkolem naší „vlčácké smečky“ z 23. skautského střediska „Douglasska“ byl prodej masopustní pochoutky – „Gumoví medvídci na špejli“ a „Bonbónové trubky“. Bývalá vlčata,

kteřá s námi byla už před deseti lety na našem prvním masopustu, mezitím vyrostla a postoupila mezi „Pivní četů“, která pečují o to, aby nikdo během masopustu netrpěl žízní a hladem. A všichni si vedli zdárně – poslední medvídci a trubky byly prodány už na prvním zastavení masopustního průvodu u Květnického rybníka, peníze řádně odevzdány a tržba ze všech pokladniček řádně odeslána přes MET (Masopustní evidenci tržeb) na příslušná místa. A byl konečně čas na masopustní veselí – nakrmili jsme Bakchuse (kdyby chudák tušil, že bude na konci Masopustu obětován, asi by se tolik necpal), dělali jsme obdivné „óóó“ nad produkcí žongléra a závodili v pojídání koblih. To byla skutečně regulérní soutěž, a kdo by za tím hledal narážku na nějakou z volebních akcí, mohu ho ujistit, že soutěž proběhla až po volbě krále a královny masopustu.

Bylo toho mnohem víc, co jsme zažili, ale nejlepší bude, když se s námi příští rok vydáte i vy. My jdeme určitě – ono také zažít je nesrovnatelně lepší než

o tom čist, zvláště když se toho ujme někdo jako já.

Jan Jacek

Netradiční „Zimní přechod Brd“

Abych mohl dobře popsat, v čem byl náš letošní „Přechod Brd“ netradiční, musím nejdříve vysvětlit, v čem je tradiční.

Vroce 1969, kdy se začaly stahovat nad činností skautských oddílů mraky a bylo jasné, že časem se zatáhne možná úplně, přišli vedoucí některých pražských středisek s nápadem, pořádat v případě zákazu činnosti vždy poslední sobotu v měsíci lednu společně setkání na Kytínské louce v Brdech. Tím vznikla nevinná tradice, která se po dvaceti letech, změnila z akce tajné na akci veřejnou.

Nová doba

Od roku 1990 se tedy poslední sobotu v lednu scházejí skautské oddíly z Prahy a blízkého i vzdáleného okolí na Kytínské louce. Trasu si volí každý oddíl podle svého – daný je jenom cíl – Kytínská louka. Většina účastníků volí jako výchozí místo Mníšek pod Brdy a tak je na přístupových cestách dost živo. Ne že bychom byli nějací samotáři, ale v davu, který z Mníšku na louku směřuje, se moc her hrát nedá, a navíc tím, jak se jednotlivé oddíly cestou promíchávají a všechny děti jsou si podobné, objevuje se riziko, že se vrátíme s některými dětmi, které nám nepatří, a ty, které nám patří, nespátříme.

Proti proudu

To nás vedlo k myšlence, která vlastně navazovala také na jednu malou tradici. Asi

mnozí z vás znají tradiční květnový pochod „Praha – Prčice“. V posledních letech počet účastníků prořidl, ale na začátku 80. let minulého století se táhly davy pochodníků z různých směrů k Prčici a čím blíž k cíli, tím víc to vše připomínalo Václavské náměstí na 1. máje. Tenkrát nás napadlo jít celou trasu opačně z Prčice do Prahy, a protože každý průvod má mít svá hesla, měli jsme i my malé transparenty s hesly „Kdo nejde s námi, jde proti nám“ a „Čelem k masám“. Že to neskončilo s námi moc slavně, je fakt, ale to je nepodstatné. Podstatné je, že jsme si na tento zážitek vzpomněli a 28. ledna už bez transparentů, zato s partou vlčat vyrazili na opačnou trasu „Přechodu Brd“ z Řevnic přes Kytínskou louku do Mníšku pod Brdy. Cesta byla klidnější, pravda, mírně zděšení nastalo, když ostatní zjistili, že půjdeme po zkratce, kterou jsem objevil v mapě. Má vlčata a nejen ona dobře vědí, že mé zkratky většinou zkratkami nebývají, ale tentokrát výjimečně byly a dovedly nás bezpečně na rozcestí Červený kříž na brdských hřebenech, odkud už to bylo na Kytínskou louku coby kamenem dohodil.

Zábava

A došlo konečně i na hry. I když i ty byly tentokrát trochu netradiční. Cestou do

Mníšku pod Brdy na autobus jsme objevili zamrzlý rybník. Je zajímavé, jak známé dětské hry jako „Rybíčky a rybáři“ (obyčejná honička) a jiné dostávají na ledě jinou dimenzi.

Takže za rok zase – ať už tradičně, či netradičně – ahoj na Kytínské louce.

Jan Jacek

Domácí porod po česku aneb „proti všem“

Tento článek je zamyšlením nad situací českých žen, které se v demokratické společnosti rozhodnou přivést na svět svého potomka v domácím prostředí.

Jsou takové odvážlivkyně a vždycky se najdou, i přes veškeré sankce od stá-
vajícího společenského řádu, spojí svůj in-
stinkt s potřebou si samy určit a rozhodnout
o svém velkém životním úkolu a počít a při-
vést na svět dítě. Tato mise je jejich, nejsou
bláhové ani nerozumné a už vůbec ne ne-
zodpovědné, jen statečné. V Čechách totiž
od samého začátku vědí, že jsou proti všem.

Osobní zkušenost

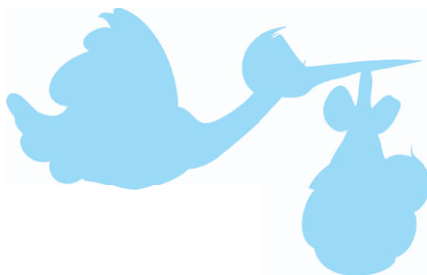
Já mezi ně nepatřím, měla jsem štěstí
a svých 5 potomků jsem moh-
la родit v Dánsku, v zemi
svého muže, ve které jsem
i 11 let bydlela. Volba domá-
cího porodu od začátku stála
jasně. Tak jak zpívá český
slavík „to musím zvlád-
nout sám, na to snad sílu
mám“, tak i já jsem vědě-
la, že každá jiná varianta
je jen na druhém místě.

O tom, že najdu podpo-
ru u svého partnera, jsem
nepochybovala. Kdo se má vzájemně rád,
tak si i věří a respektuje rozhodnutí toho
druhého. Překvapilo mě však, s jakou leh-
kostí jsem prostupovala oficiálním zdra-
votnickým systémem od samého začátku,
kdy jsem hrdě nahlásila „rodím doma“, až
po úspěšný porod. Nikdo mě nezrazoval,
neupozorňoval na možná rizika, nenabá-
dal k uvážlivosti. Spíše jsem měla pocit,
že mi jak doktor, tak porodní asistentky
fandí. V mé kartě se od začátku v kolonce
místo porodu skvělo ono „doma“.

Porodní báby

Když jsem rodila v letech 2002 až
2004 své dvě první děti, staraly se o mě
porodní asistentky, které vyjížděly
pouze k domácím porodům. Dvakrát
jsem rodila s Kirsten, starou rutinér-
kou v předdůchodovém věku, která se
pyšnila neuvěřitelným číslem téměř
4 500 odrozených dětí. Její přehled byl
znát od samého začátku. Když k nám
přišla domů, vrhla na mě milý rychlý
pohled, položila mi pár otázek a pak šla
zjišťovat do kuchyně, co máme k večeri
dobrého, že jde zrovna od jiného porodu
a domů to mezitím nestihla. Jo Kirsten,
takových by tu mělo být víc.

Další tři děti už jsem rodila s asistent-
kami poslanými z nedaleké nemocnice,
sympatické a schopné byly všechny.
Avšak sekci domácích porodních bab
tenkrát sežraly úspory ve zdravotnickém
systému, a tak výjezdovku k domácím
porodům braly ty, na které vyšla řada
a služba. Prý o to byl docela zájem, je to
přece jen jiná zkušenost než v nemocni-
ci, často taková lidsky hřejivější.

V zahraničí a u nás

Jen letmý pohled na některé statistické
údaje. V Holandsku se doma rodí podle ně-
kterých údajů každé třetí dítě, i když star-
ší údaje uvádí jen 16% domácích porodů
na všechny ostatní. V Dánsku, kde varianta
odborně asistovaného porodu v domácím
prostředí je zcela legální a systémem pod-
porovaná, je toto číslo překvapivě nízké
- jen 1,6%. Možná kulturní rozdíl, možná
i okolnost, že v Holandsku si za porod v ne-
mocnici, který je označený jako bezpro-
blémový, i něco připlatíte. Což z hlediska
české státní politiky v porodnictví je totální
Kocourkov. No a jaké je toto číslo v našich
zemích? Nikoho nepřekvapí, že díky no-
vým restrikcím a postihům porodních asi-
stentek, které by se snad podobného činu
z vlastní vůle dopustily, je počet dětí naro-
zených doma klesající v řádu stovek dětí
za rok, oproti létům 2008 a 2009, kdy došlo
k částečnému, avšak dočasnému uvolnění.
Toto číslo ve statistikách není ani snadno
identifikovatelné, většinou je uváděno jako
počet dětí narozených mimo ZZ (zdravot-
nická zařízení). Je to směsná kategorie
dětí narozených doma, nebo na cestách,
často z důvodů, že poslové ZZ, kteří měli
dorazit, nedorazili nebo dorazili až „poté“.
Do této kategorie se někdy načítají i české
dítěti narozené mimo území ČR. Každopádně
se ročně jedná o 1 – 2% dětí narozených
mimo ZZ, většinou doma. Číslo se až pře-
kvapivě podobá tomu Dánskému.

Rozdíl

To, co je zásadně odlišné, je situace a po-
stavení rodiček v obou zemích. Já jsem
s ničím bojovat nemusela a podporu jsem
cítila ze všech stran, doma, mezi přáteli
i ze strany zdravotnického systému. Česká
žena, která se rozhodne pro své bytost-
né právo, že si sama zvolí místo porodu
doma, si sama projde martýriem ještě
před porodem. Stojí sama proti lékařům,
sama bez porodních asistentek, které
v tomto případě mají svázané ruce, často

i sama proti většinové společnosti. Často
pak překvapí, že se s odsudkem setká ne-
jen u generace vlastních rodičů zvyklých
z totality pěkně poslouchat, ale odsudek
přichází i od kolegů a přátel. Copak se nic
nestalo? Proč druhým nedáme svobodnou
volbu, i když to není shodné s tím, co by-
chom zvolili sami. Oni rozhodují jen sami
o svém osudu, zároveň přijímají osud dítě-
te, které se rozhodli počít.

Audiat et altera pars

„Česká rodičko v domácím prostředí.
Držím ti palce, budeš je potřebovat. Jsi
na to sama, snad s podporou svých nej-
bližších a svého partnera. Možná i sama
proti sobě, se svojí nejistotou, strachem
a obavami. Co kdyby se opravdu něco sta-
lo, došlo k neštěstí a porodem poškozené
dítě by vyžadovalo nákladnou péči, kdo
ji zaplatí v tvém případě? Kdo bude stát
před soudem na lavici obviněných? Budeš
tam sama.“

Lucie Nielsen

— inzerce —

LÉKÁRNA NA ROHOŽNÍKU

Živonínská 1630

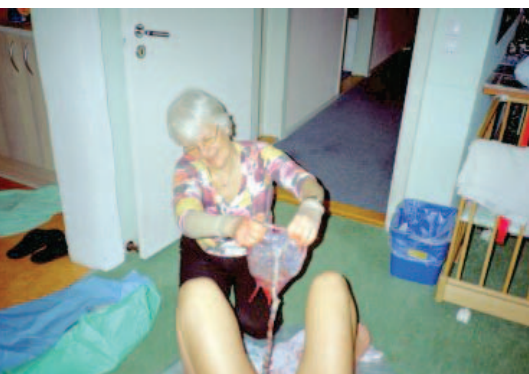
Praha 9 - Újezd n/Lesy

Po-Pá 8-17

telefon: 281 973 160

lek.rohoznik@volny.cz

- + výdej na recepty i volný prodej
- + magistraliter příprava
- + veterinární přípravky
- + homeopatie

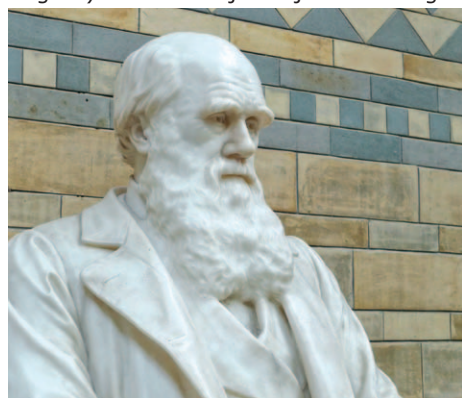
Oni tomu fakt věří?

Nemohu vstřebat, že by dospělý svéprávný člověk mohl věřit, že výbuchem ničeho vznikl vesmír, pak se na jedné kamenité planetě vytvořila z neživé hmoty sama od sebe živá buňka, slepé začalo vidět, hluché slyšet, ryby vylezly na souš a narostly jim nožičky a opice se staly lidmi. Zašel jsem tedy za přítelem, který pracuje v Akademii věd v Praze.

„Prosím tě, ty máš doktorát z biochemie a v evoluci nevěříš. Řekni mi, tvoji kolegové tomu věří? Bavíš se s nimi o evoluci?“

„Víš, mezi čtyřma očima mnozí přiznají, že na Darwina buď vůbec nevěří, nebo mají silné výhrady. Ale veřejně to nepřiznají; bojí se. Jiní si zase propojili evoluci s Bohem. Představ si, že bys byl uznáván v nějakém přírodovědeckém oboru a najednou ti někdo předložil důkazy, že tvůj celkový pohled na přírodu a život byl po většinu tvého života úplně mylný až směšný. Jen velmi čestný člověk by se s tím také čestně vyrovnal.“

Přečti si následující rozhovor, který vyšel v časopisu The Ledger 17. února 2000 (USA, Virginia). Článek se jmenuje The Biologist

a George Caylor v něm klade otázky jednomu molekulárnímu biologovi, pracujícímu na identifikaci geneticky podmíněných chorob. Je jasné, proč chtěl tento vědec zůstat v anonymitě. Rozhovor začal diskuzí o složitosti lidského genetického kódu:

Genetik: „Jsem jako takový editor, snažím se najít pravopisné chyby v dokumentu větším než 4 kompletní svazky *Encyclopedia Britannica*.“

Otázka: „Věříte, že se tato informace vyvinula?“

Genetik: „Nikdo, koho znám ve svém oboru, nevěří, že se vyvinula. Byla vytvořena 'géníem nad génii', taková informace nemohla být napsána žádným jiným způsobem. Papír a inkoust nenapiší knihu! Na základě toho, co o tom víme, je směšné myslet si něco jiného.“

Otázka: „Řekl jste toto někdy při veřejné přednášce nebo napsal jste to někdy veřejně?“

Genetik: „Ne, říkám jen, že se to vyvinulo. Aby mohl být člověk molekulárním

biologem, musí se stále držet dvou šíleností. Ta první je věřit v evoluci, když sám pro sebe vidíte pravdu. A ta druhá - byla by šílenost říci, že v evoluci nevěříte. Všechny vládní úkoly, výzkumné granty, publikace, významné univerzitní přednášky - vše by se zastavilo. Přišel bych o práci, nebo by mne přesunuli někde na okraj, kde bych si už nemohl slušně vydělávat na živobytí.“

Otázka: „Nerad to říkám, ale tohle zní dost intelektuálně nečestně.“

Genetik: „Práce, kterou dělám v genetickém výzkumu, je ušlechtilá. Nalezneme léčbu pro mnoho nejhorších lidských chorob. Ale zároveň musíme žít se 'slonem v obýváku'.“

Otázka: „S jakým slonem?“

Genetik: „Stvořitelský plán. Je jako slon v obýváku. Všude chodí, zabírá ohromný prostor, hlasitě troubí, strká do nás, převrací věci, žere tuny sena a páchne jako slon. A my přesto musíme přísahat, že tam není!“

Pavel Kábrt

Lesní cesty a těžba

Ještě k článku „Klánovický les – absolutní idylka?“ v ÚZ č. 2/2017

V únorovém Újezdském zpravodaji byl uveřejněn můj článeček, kde reaguji na článek v předchozím čísle „Těžba v Klánovickém lese“. Zejména mě „okouzila“ informace o tom, že někdy čekáme na opravu rozježděných a rozbahněných cest až do jara! Jako doklad o tom, že tomu tak není, přiložil jsem dvě fotografie, které měly být logickou součástí článku. Byla z nich uveřejněna pouze jedna, a to o několik stránek dále. Ale zase se zavádějícím komentářem, že se cesty loni rekonstrukce nedočkaly. Z toho by si neznalý čtenář mohl vyvodit, že předtím se rekonstrukce dočkaly. Každý se může na vlastní

oči přesvědčit, že s takovými cestami se nic neděje dlouhá léta. Příkladem zde obě fotografie spojovacích cest mezi ul. Hodkovská a lesní silničkou od nádraží Klánovice do Úval, které jsou z dubna 2013. Oprava doteď veškerá žádná.

Dále je v článku o těžbě informace, že v porostech je nejvíc zastoupena 6. věková třída od 101 do 120 let. Z toho by se dalo usuzovat, že budou nejvíc těženy staré stromy. Jenže fotografie přímo v článku ukazuje, že tomu zdaleka tak není. Stačí se taky podívat na jakoukoli hromadu vytěženého dřeva.

Malým příkladem toho, že péče o les není nic moc, je přiložený obrázek zlomeného javoru asi 50m od Hodkovské ulice u cesty ze Sudějovické k nádraží Klánovice. Tohoto polomu si už dlouho nikdo ne všiml. Ostatní drobnější překážky na této cestě jsme odstranili při loňské jarní brigádě.

Klánovický les je v těsné blízkosti několika katisových aglomerací. Proto by bylo žádoucí, aby kvalita terénu umožňovala příjemný a bezpečný pohyb a odpočinek lidí.

Marcel Marek

Tady žádné prameniště není

V posledních třech číslech Magazínu Oko vyšly články o grantu na revitalizaci prameniště Běchovického potoka. Jelikož žiji v Újezdě více jak 65 let a bydleli zde i moji rodiče, s úsměvem proto čtu o něčem, na co si nevzpomínám, že by zde vůbec někdy existovalo.

Jako malí jsme si hráli v místě, kterému jsme nesprávně říkali „Na skalce“. Nacházelo se v dnešním poli západně od sídliště Rohožník. Byli zde tůňky, raci, čolci... Tohle krásné místo vzalo za své s výstavbou sídliště a bylo zasypáno. Někde v těchto místech si matně vzpomínám, že snad jakýsi drobný pramínek byl, táhl se směrem na západ a pod zařičanskou byl i malý mostek. To je ale hodně dávnou minulostí.

Na Skalce

Společné zábavy a veselice s okolními obcemi jsme zažívali u velkých ohňů na nejvyšším místě v okolí, na místě zeměpisně označovaném „Na Skalce“. To se nachází nad hřbitovem západně od dnešní mateřské školy Sibřina a stojí zde vysílač. Pár metrů od něho se skutečně nacházel maličký pramínek, ale ani z něho už dávno žádná voda nepramení.

Dávné závěje a voda

V dávné historii nebylo v okolí hřbitova pole jako dnes. Bylo zde několik políček, mezi kterými byly zatravněné pásy s keři. V zimě závěje dosahovaly i více jak 1,5 m sněhu, místní sedlák protahoval s povozem cesty a při oblevě nebo dešti se velké množství vody stahovalo do míst označovaných dnes jako koryto Běchovického potoka. Takto stečená voda se tam držela dlouho, protože kvůli podloží, nazývanému někdy jako tzv. „modrák“, se pod ornicí neměla kam vsáknout a neměla ani pořádně kam odtéci. Byly zde proto permanentně mokré louky a voda je velmi zvolna, pokud odtoku nepomohla lidská ruka, opouštěla směrem k malému

rybníčku, který kdysi býval na východní straně ulice Staroujezdská.

Slatiny

Když začala výstavba sídliště rodinných domků kolem ulice Na Božkovně (správně by se mělo uvádět Na Bočkovně, podle sedláka Bočka), vypadalo to jako špatný vtíp, ta oblast totiž připomínala spíše nějaké slatiny.

Prameniště

Ovšem že by bylo nějaké prameniště potoka pod Zařičanskou, nebo někde v těchto místech, stejně tak nějaké vedlejší prameniště dál po příkopu podél Šlitrovi ulice, si nevzpomínám.

Meliorace

Pole nad škarpu a v okolí byla odvodňována ještě před válkou, meliorace v 50. letech proběhla i s použitím skleněného potrubí a poslední meliorace proběhla asi před 40 lety znovu, protože po dešti a tání pole fungovalo jako nasáknutá houba. Tenhle jev je vidět i dnes, když je pole bez vegetace. Po dešti je celé tmavé a postupně, jak voda, která se nemá kam vsáknout a stéká do škarpy, údajného koryta potoka, mění pole barvu a od vyšších míst začíná postupně zesvětlovat. Domnělé pobočné prameniště tak podle mě není prameništěm, ale spíše výsledkem melioračních úprav. A dost možná je v těchto místech meliorační potrubí proražené zemědělskou činností, nebo naopak ucpané a voda zde může vytvářet dojem jakéhosi prameniště. Jenomže to, že se někde nahromadí voda

Snímek pole mimo vegetační období ukazuje světlou (horní, jižní) část pole s odtoklou vodou do tmavší (nižší, severní) části pole směrem ke korytu.

po dešti a tání, navíc za pomoci potrubí, neznamená, že jde o prameniště. Pokud ano, tak mám na zahradě co chvíli nějaký pramen.

Obchvat

Dříve nebo později dojde i k výstavbě obchvatu. A už teď víme, že protne ono popisované pole a Zařičanskou ulici. Revitalizace „melioračního“ prameniště, které sbírá vodu právě z onoho pole, tak poněkud ztrácí smysl.

Přece jen pramen?

Na závěr ale jedna hádanka pro zachránce prameniště. Zkusím připustit, že teoreticky někdy, nějaký „pramen“ onou oblastí protékal, ale s výstavbou sídliště definitivně zanikl. Možná by tedy mohlo být zajímavé, kdyby místo grantů vypátrali, kam byl onen pramenný tok sveden, nebo co se s ním stalo. Možná budou překvapeni...

Lubomír Šenberk

Žádný strom neroste do nebe, ani ten okrašlovací 4

Přestože jsem v minulém čísle naznačil, že se už nebudu vracet ke grantu na revitalizaci prameniště, změnil jsem kvůli dopisu z magistrátu, který náš spolek obdržel, názor.

V dopisu nám ředitel odboru ochrany prostředí píše, že by a teď dobře „poslouchejte“: „... chtěli uvést na pravou míru zavádějící informace ...“, které jsme uvedli v minulých číslech Oka. Paní Kazdová, koordinátorka projektu, měla na loňské vycházce kolem Újezda tedy pravdu. Vodohospodáři na magistrátu jsou teď opravdu fajn, jak pravila. Nebo je to jen náhodička, že i magistrátní úředník použije obrat „Uvádíme na pravou míru“, který na naši adresu ráda používá naše rada MČ? Dál raději bez komentáře. Nicméně nenapsal nám

Újezdský STROM, ale „tatínek a maminka z magistrátu“. Nuž tedy dobrá, milé „děti“, na pravou míru.

Evidence potoka

Pan ředitel nás v dopisu žádá, abychom respektovali některé skutečnosti. Například nás odkazuje na centrální evidenci potoků na MZČR, kde je potok evidován. „Děcka“, s tímto tvrzením ale přece nejsme v rozporu! Nikdy jsme neuvěřili, že potok zde zaevidovaný není (a úředník je spokojený).

Komáří porodnice

Byli jsme poučeni o tom, co je to tůň a že „líhniště pro komáry“ se není třeba obávat, neboť hmyz bude přirozeně předován

larvami vodních bezobratlých a žábami. K čemuž například v nádržích na zalévání v zahradách údajně nedochází, protože zde se predátoři nevyskytují. Ale no tak, „děcka“, přesně tyhle informace pomalu ve stejném slovosledu jsme na portálu o tůňkách také četli...

Teorie a praxe

Není mi ovšem jasné, proč, když je všechno v tak pěkné porodně-vyžrané rovnováze, jsem při procházce kolem mokřadů a tůň brzy samý kousanec od komárů. A nemusím ani chodit dál než například k mokřadům u Blatovského potoka. Vysvětlují si to tak, že k nim ještě nepřiputoval žádný zelený grant na trvale udržitelný rozvoj larev a žab a ty co tam jsou, nestíhají předovat, nebo jsou přežrané.

Údajná pobočná prameniště

Nejhezčí část údajného prameniště (možná i lidským přičiněním), leč botanicky chudá oblast

Koryto zcela bez vody - neprší, netaje

Tůňka sem, tůňka tam

Dále máme respektovat, že tůň vznikne vyhrnutím zeminy a jejím vlivem nedojde k podmáčení domů ve Šlitrově ulici. To zřejmě opravdu ne, byť je to věc názoru s ohledem na vodní přívaly, podloží a zmeliorované pole. „Děčka“ totiž v tomto smyslu k žádosti o grant žádnou studii, či něco obdobného, nepřiložila. V popisu projektu se navíc píše o tůních, magistrátní dopis však mluví už jenom o jedné tůni. Kam se vytratila ta neznámá veličina ostatních tůní?

100 tisíc grantových

Bude tedy zajímavé vidět, jak se za sto tisíc grantových vyhrnuje neznámé množství zeminy. To už stojí za to nelehnot si do trávy a vyhrnout si rukávy.

Abychom nekřivdili

V projektu je ještě sázení neznámého počtu stromků, literární a výtvarné soutěže, výstava, 1000ks katalogu a další věci, které už měly být dávno (nejpozději do října 2016) zrealizované, nebo k dispozici. Jak to, že stále nejsou (únor 2017)? Bohužel Újezdský STROM je nyní na svých stránkách na informace o projektu velmi skoupý. Podle všeho se ale zdá, že po našem zájmu požádal o prodloužení trvání realizace projektu do konce roku 2017...

Šlitrova alias Štírova

A „děčka“, až budete zase něco chtít od „rodičů“ na magistrátu, tak je upozorněte, že

Štírova ulice v Újezdě n/L opravdu není. Jenom a vždy Šlitrova ulice.

Slova na závěr

Byli jsme poučeni o věcech obecně známých, které ani nijak nerozpoukujeme, ale k podstatným faktům a námitkám se úředník vůbec nevyjádřil. Početli jsme si o melioracích od 40. let minulého století a jejich následcích, a byli poučeni, že projekt zlepší životní prostředí. Těžko ale lze očekávat něco jiného, když grant je přidělen právě z magistrátu.

Závěrečná rekapitulace

Zopakujme si tedy jen některá opo-
nentní fakta a cíle projektu s honosným názvem „Revitalizace prameniště Běchovického potoka“:

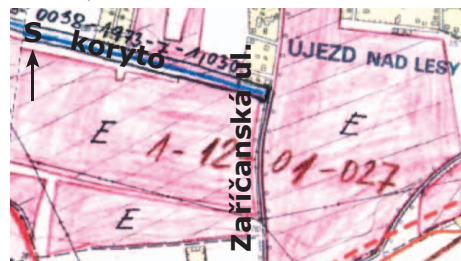
Existenci pramene, ani prameniště, natož pobočného, neprokazují minimálně:
- nejstarší mapa - „Císařské otisky“, která například naopak Blatovské prameniště uvádí,
- Základní vodohospodářská mapa,
- Inženýrsko-geologická mapa,
- Hydrogeologická mapa.
Kromě „Císařských otisků“, ostatní zaznamenávají alespoň vodní koryto (tok).

Podle ČSN 750110 je za pramen považován „přirozený soustředěný vývěr podzemní vody na zemský povrch nebo pod hladinou povrchového vodního útvaru“ a za prameniště je považováno „území se soustředěným výskytem pramenů, které jsou ve vzájemném hydrologickém

vztahu“. V loňském létě byly ony „vývěry“ dobře patrné. V suchém dnu koryta se dalo několik týdnů projít pomalu bosou nohou od Zaříčanské až po Újezdský rybník.

Jedná se stále o zamokřenou ornou půdu, na které se mají sázet stromy se závlivkou.

Naposledy v roce 1973 bylo celé území v rámci melioračních úprav plošně odvodněno. Výsledkem tohoto odvodnění není a nemůže být po 40. letech vnik pobočného prameniště. Staré a zanedbané trubky jsou prostě pořád trubky. Nikoliv pramenný vývěr. Projekt má údajně v hustě zabydlené lokalitě níže po toku řešit záplavové situace. To chce opravdu hodně bujnou fantazii, neboť ani v tomto případě není žádná studie přiložena.

Meliorační mapa

Přesnější by tedy bylo, kdyby Újezdský STROM žádal o grant na předělání zamokřeného pole na zamokřený polní mokřad. Ale to samo o sobě zní natolik pomateně, že grant by asi nedostal. A tak se honosně revitalizuje prameniště, které ale není.

Petr Duchek

Okolí potoka od pramene směrem na divoký západ...

Skautské klubovny v čase zániku a zrodu

Brzy se dočkáme nových kluboven. A až se zase někdy budou bourat, přejme generaci příštích skautů, aby nečekali na nové roky. Třeba proto, že si někdo ve vedení radnice bude myslet, že ve zdech kluboven je azbest. Ekologická likvidace takových budov pak totiž přijde na miliony. A to se vyplatí...

inzerce

PRVNÍ CUKRÁŘSKÁ s.r.o.

OD JEDNOHO KUSU PO PALETY...

Areál VÚ Běchovice • 604 817 600 • www.tiskarnabetis.cz • info@tiskarnabetis.cz • **BetisTiskarna**